Naslov — Address:
"NOVA DOBA"
6117 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio.
(Tel. Randolph 3889)

NOVA DOBA

(NEW ERA)

Mir in zadovoljstvo v organizaciji, toleranca, trdne finance, poštena, točna in varčna uprava — z vsem tem se odlikuje Jugoslovanska Kat. Jednota.

URADNO GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLIŠKE JEDNOTE — OFFICIAL ORGAN OF THE SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION.

Entered As Second Class Matter April 15th, 1926, at The Post Office at Cleveland, O., Under The Act of March 3rd, 1870. — Acceptance for mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of October 3rd, 1917, authorized March 18th, 1925.

NO. 7. — ŠTEV. 7. CLEVELAND, OHIO, WEDNESDAY, FEBRUARY 16TH, 1927. — SREDA, 16. FEBRUARJA, 1927. VOLUME III. — LETNIK III.

DROBNE VESTI IZ CLEVELANDA

Četrto predavanje, prirejeno o Slovenski Narodni Čitalnici v Clevelandu, vršilo se bo v četrtek 24. februarja zvečer. Predaval bo Mr. Ivan Zorman o le- i naši slovenski knjigi.

-:::-

Dramatično društvo "Triglav" vprizori v nedeljo 20. februarja zanimivo igro "Pod krinko postave" v Slovenskem Narodnem Domu. Pričetek ob pol smih zvečer. Prireditve Triglava so po navadi dobro aranirane in dobro obiskane.

-:::-

Proslava triletnice otvoritve Slovenskega Narodnega Doma v Clevelandu se bo vršila v nedeljo 6. marca. Pri tej priliki bo priredil popoldne koncert z zanimivim sporedom, zvečer pa se vprizori lepa igra. Več o tem bo poročano pozneje.

-:::-

Sredi marca priredi v Slovenskem Narodnem Domu razstavo svojih del slikar H. Gregory Perušek. Naš umetnik je bil rojen v Sodražici in je prišel v Ameriko kot mlad dečko. Z vestnim trudom se je povzdignil do odličnega slikarja, katerega ameriški umetniški krogi visoko cenijo, nam Slovencem pa je, žal, dozdaj še malo znan. Da se ukrene vse potrebno, bo razstava vredna našega slikarskega rojaka in največje slovenske naselbine v Ameriki, kjer se je na 28. februarja shod zastopnikov tukajšnjih kulturnih društev. Na omenjeni shod, katerega se udeleži tudi g. Perušek, so poleg zastopnikov kulturnih društev vabljeni tudi Slovenci, ki se za stvar zanimajo. Prav je, da ameriški Slovenci spoznamo talente, ki so med nami, jim financijelno pomoremo, kolikor je v naših močeh, in jih pokažemo tudi ugorodcem. Našemu ugledu gotovo ne bo v kvar.

-:::-

Nagloma je umrl po vsej slovenski naselbini znani trgovec in zlatnino John C. Hueter. Njegovo truplo so našli v sobi za svojo trgovino na 5173 St. Clair Ave., zjutraj 14. februarja.

—o—

Rojstni dnevi velikih mož.

Navada je, da se na obletnice rojstnih dni znamenitih mož spominjamo njih zaslug za narod ali za človeštvo v splošnem. Pretečeni teden smo obhajali kar dve taki obletnici. Dne 12. februarja je bil rojstni dan Abrahama Lincolna, ki je iz revščine s svojo lastno pridnostjo povzpel do najvišjega mesta v tej deželi, to je do predsednika Združenih držav. Lincoln je bil, ki je vodil osvobodilno vojno za odpravo suženjstva, bil je državnik, poštenjak in človekoljub najplemenitejše vrste. Dokler bo zgodovina pisala o Ameriki, pisala bo tudi o našem velikem Lincolnu. Mnogo predsednikov je že imela ta dežela, a Lincoln dozdaj samo enega.

Dan pred Lincolnovim spominjala se je ta dežela rojstnega dne velikega Američana Edisona, ki na srečo še živi in služi svoji domovini in človeštvu v splošnem. Thomas A. Edison, ki je dne 11. februarja obhajal svoj 80. rojstni dan, je nedvomno eden najznamenitejših iznajditeljev teh časov. Edisona pozna in ceni ves svet. Med najbolj znane njegove iznajdbe spada električna žarnica in gramofon. Poleg teh je tisoče drugih. In sivolasi mož je, kljub svojim osemdesetim letom, še vedno na delu s pravo mladeniško navdušenostjo. Svoj 80. rojstni dan je preživel v krogu svojih častilcev in prijateljev, med katerimi je bil tudi Henry Ford, v West Orange, N. J., zdrav in čvrst kot da šteje šele 60 let. Obiskalo ga je 50 časniških poročevalcev, katerim je odgovoril na 150 različnih vprašanj. Brzojavne častitke so ga obsipale ves dan od vseh strani sveta; med njimi je bila tudi častitka predsednika Coolidgea in Edisonovih ožjih rojakov iz rojstnega mesta Milana, Ohio. Naj bi mu osoda naklonila še mnogo let življenja v slavo njegovi domovini v korist vsega človeštva.

VRTNARSKI NASVETI

V mesecu februarju se včasi že lahko opravlja kakšno delo na vrtu. Zdaj je čas za trebljenje in obrezovanje drevja. Vse suhe ali nalomljene veje je treba odrezati z ostrimi škarjami. Če je veja debela in je treba rabiti žago, naj se rana potem obreže z ostrim nožem in zamaže s cepilno smolo. Kjer so veje pregoste, naj se nekaj slabejših izreže. Odrežejo naj se tudi take veje, ki se križajo z drugimi, ker se pri drgnenju delajo rane. Tudi za obrezovanje različnega grmičja je zdaj pravi čas. V februarju in marcu je čas za obrezovanje vinske trte. Ako jo obrezujemo prepozno, se mladike rade solzijo in trta izgublja na moči.

Ako v jeseni nismo posadili živih mej, ali izpolnili nastale vrzeli v istih, to lahko zdaj storimo. Žive meje tudi zdaj pristrižemo. Tudi drevesca se lahko zdaj presajajo, ako zemlja ni zmrzla.

Različno dračje, suhe veje, odpadlo drevesno lubje in drugo ropotijo, ki se dolgočasi po vrtu, zgrabimo skupaj in sežgimo. S tem uničimo jajčeca in bube različnih škodljivih žuželk.

Obrežimo vrtniče in potrosimo okoli njih dobro pregnitega klevski gnoj. Trato lahko nekoliko pognojimo z drobno presejano črno zemljo, lesnim pepelom in sajami. Za nove grede zamoremo zdaj prekopati zemljo, sejati pa se še ne mudi.

Novi nasadi malin in jagod se že tudi lahko napravijo v tem času. Narežimo cepiče sadnega drevja in vrtnic, katere bomo rabili prihodnji mesec za cepljenje in jih shranimo na hladnem in nekoliko vlažnem prostoru. Najbolje je zakopati jih precej globoko v zemljo v kakem senčnem prostoru. To je priporočljivo iz vzroka, ker cepiči na drevju včasi preveč odženejo in niso dobri za cepljenje.

Ako zemlja ni več zmrzla in ne premokra za obdelovanje, zamoremo na kakem prisolnčnem kraju vsejati že peteržilj, korenje in salato, da seme požene, kakor hitro bo dovolj gorko. Seme korenja in peteržilja navadno rabi precej časa da vzkali.

—o—

Za plače premogarjev.

V Miami, Florida, se je te dni pričela konferenca glede plačilne lestvice med zastopniki lastnikov premogovnikov in zastopniki organizacije United Mine Workers of America.

ZDRAVSTVO

(Piše dr. Jos. V. Grahek, vrh zdravnik J. S. K. Jednote).

Katar.

Pod imenom katar navadno razumemo zbiranje sluza in močenje nosa, kar pomeni v drugih besedah vnetje lečnice. Nos je navadno najbolj prizadet, in katar se največkrat pojavi spomladi ali pa v jeseni, ko se sezone menjajo in je vreme nestanovitno. Ljudje, ki so zaposljeni v prostorih, kjer se praši, v mlinih in tovarnah, kjer je v zraku sopara, trpijo skoro vedno vsled katarja. Prah in kajenje draži sluznice in povzroča njih vnetje in odtod izhaja katar. Te vrste katar se more odpraviti le z odstranitvijo vzroka. To pomeni, da je treba premeniti delo, da bo mogla notranja nosna kožica delovati pravilno. Večkrat katar tudi dokazuje da je nekaj narobe v nosu. Mogoče se najdejo v nosu izrastki ali polipi, mogoče so kosti prevelike, mogoče je vzrok temu kronično vnetje nosne votline. Če je vzrok katarja katera omenjenih stvari, treba je operacije. Te vrste operacije v splošnem niso nevarne in uspehi so navadno jako dobri. Seveda te vrste operacije mora izvršiti ekspert. Mogoče se bo komu čudno zdelo, pa je resnično, da majhen katar včasi povzroča nepravilna hrana. Znano je, da gotova vrsta jedi deluje pri nekaterih ljudeh kot strup in povzroča občutne nosne neprilike. Poznam ljudi, ki ne smejo jesti kuretine, paradižnikov, graha, kruha in več drugih jedi. Taka jedila pri nekaterih ljudeh v par urah povzročijo simptome katarja, ki po nekaj dneh izginejo. Slabo zračene stanovanjske sobe ali delavnice tudi večkrat povzročijo katar. Isto velja za preveč zakurjene prostore. Stanovanjski in delavni prostori naj bodo torej dobro zračeni in primerno zakurjeni.

Kogar katar rad napada, naj se glede tega posvetuje s svojim družinskim zdravnikom. Dobe se različni praški, kateri se zamorejo rabiti za izmivanje nosa vsako jutro. Pri tem pa se ne smete premočno vsekovati, ker to lahko škoduje ušesom. Pustite tako raztopino lahko teči skozi eno nosnico notri in skozi drugo ven; nato storite obratno. Ako kaj te raztopine priteče nazaj v usta, jo izpljunite. Sicer ne bi ravno škodovalo, če jo pogoltnete, toda ni treba, da bi požirali vodo, s katero se izpira nos.

—o—

Odmevi fašizma.

Pretečeno nedeljo je italijanski konzul v Clevelandu sklical shod svojih rojakov na zapadni strani mesta in apeliral nanje, da podpisujejo italijansko posojilo. Dr. E. Biagiotti, ki je nasproten poskušnjam, da bi se v Clevelandu zbiral denar za fašistovski režim, je sklical drugi shod nekje v bližini. Posledica je bila, da ste sovražni četi kmalu trčili druga ob drugo, in da je policija končno vse razgnala.

Dobrote prohibicije.

Statistika zdravniških avtoritet kaže, da v New Yorku umrje več ljudi na posledicah zastrupljenja z alkoholom, kot vsled prometnih nesreč in zastrupljenja s plinom skupno.

MODERNI MOZES

V judovskih svetih knjigah je pisano, da je Mozes s palico udaril po skali in priteklo je toliko vode, da so se napili Izraelci, ki so umirali žeje v puščavi. To je bilo v davnih sivih časih. Danes imamo moderne Mozese, ki delajo moderne, a zato nič manj zanimive čudeže. V Mrtvi Dolini (Death Valley) v Californiji je nedavno podjetni inženjer in prospektor priklical vodo iz globine 500 čevljev. V tem peklu podobnem kraju, kjer je na stotine ljudi in živali pogrnilo od silne vročine in neznosne žeje, priteka zdaj iz studenca 1000 galon hladne vode na uro. Najgroznejša pošast Mrtve Doline je s tem uničena. Uničili so jo moderni stroji in ameriška drznost in podjetnost.

Mrtva Dolina ali Death Valley, kakor se oficijelno imenuje, zasluži svoje ime v polni meri. Je najbolj vroča in najnižje ležeča pokrajina v Ameriki, kajti njeno dno je za 278 čevljev nižje kot morska gladina. Californija je dežela kontrastov; tam najdete nedvomno najlepše in najprijetnejše kraje v Združenih državah, ob enem pa tudi nerodovitne in dolgočasne puščave, med katerimi je nedvomno Mrtva Dolina najgroznejša. Ker ni tam nobenih tekočih vod in tudi dežja nikoli, seveda ne more uspevati rastlinstvo, posebno, ker je vročina naravnost neznosna. Mrtva Dolina je torej dobesedno mrtva. Solnce neusmiljeno pripeka na goli pesek, ki je mestoma pomešan z žveplom in soljo. Vsako živo bitje, ki poletni čas zaide v ta zemeljski pekel, pogine od vročine ali žeje. Po obširni peščeni puščavi se belijo v solnčnem siju kosti ljudi in živali. V teh kosteh in ostankih voz, sedel itd. je pisana skoro stoletna zgodovina tega groznega kraja.

Leta 1849 je žalostno poginila tam takozvana Jayhawker karavana (broječa nad 100 oseb), ki je hotela preko Mrtve Doline. Samo par mož se je rešilo preko gorskih plazov, ki branijo izhod. Koliko posameznih prospektorjev, cowboyev, ubežnikov in roparjev je poginilo v Mrtvi Dolini, nihče ne ve. V pesku se, poleg belih kosti, najdejo tuintam zarjaveli noži, puške, pištole, lopate, kovan denar itd. Tuintam leže kolesa in drugi ostanki razpadlih voz.

Vročina v Mrtvi Dolini znaša poleti do 130 stopinj, česar navaden toplomer ne vzdrži. Poleg tega neprestano veje od juga suh in žgoč veter, ki povzroča, da žgo oči in da razpokajo ustnice in nosnice. V nekem kraju Mrtve Doline se nahaja renč alfalfe, za namakanje katere se je od nekod posrečilo napeljati potrebno vodo. Renč je lastnina nekega belega človeka, toda obdelujejo ga Piute in Shoshone Indijanci, ker ti so edini zmožni prestati tamkajšno poletno vročino. Trije beli nadzorniki so prestali tam po dve leti vsak, tretjega leta pa noben ni prestal. Pozneje sta dva bela nadzornika tam od vročine znorela in skušala peš uteči iz dotičnega pekla; seveda nista daleč prišla. Od takrat upravljajo renč samo Indijanci.

Sredi poletja je vročina tam takšna, da se jajce speče v de-

(Dalje na 2. strani)

POTAŠ V DRŽAVI TEXAS

Največja država naše Unije je Texas. Njena površina je večja kot je bila površina predvojne Nemčije. Kljub svoji razsežnosti ima dozdaj le nekaj nad pet milijonov prebivalcev. Po svoji velikosti je prva med oseminštiridesetimi državami, po številu prebivalstva pa je šele na petem mestu. Do leta 1836 je bila država Texas del Mehike, pozneje je bila nekaj let neodvisna republika, v decembru leta 1845 pa je bila sprejeta v zvezo Združenih držav.

V Texasu se prideluje mnogo bombaža, riža, pšenice, krompirja, sladkega krompirja, tobaka, koruze, sirka in raznovrstne zelenjave. Prideluje se tudi precej šadja, od navadnega, do poltropičnega. Celo sladkorni trs uspeva v nekaterih krajih. Na obširnih planjavah se pasejo ogromne črede ovac, goveje živine, konj in prešičev.

Izmed podzemeljskih bogastev je na prvem mestu petrolej, kateremu sledi naravni plin. Tudi plin "helium", ki ga rabijo za vodljive zrakoplove se pridobiva v Texasu. Nakoplje se dalje precejšne množine premoga, asfalta in lončarske gline. V manjših količinah se pridobiva srebro, svinec, živo srebro, sol in baker.

Zadnja leta so pri vrtanju za petrolej naleteli na številne zaklade neke solne rudnine, ki se imenuje polyhalite, iz katere se izdeluje pepelika ali potaš. Kot znano, je potaš zelo važno gnojilo, ob enem pa je dotična snov neobhodno potrebna pri izdelovanju gotovih razstreljiv. Pred vojno je ta dežela skoro ves potrebni potaš dobivala iz Nemčije. Med vojno so pričeli potaš pridobivati iz različnih tvarin, toda pridobivanje je bilo tako komplicirano, da bi bil na ta način pridobljeni potaš predrag za gnojilo.

Kot že prej omenjeno, naleteli so na potaš pri vrtanju za oljem. Kmalu nato je zvezni kongres dovolil potrebno svoto, da se je moglo pričeti z intenzivnim iskanjem potaša. Našli so več plasti, tankih in debelejših, med njimi nekatere, ki vsebujejo skoro 23% potaša. Te plasti se nahajajo od 900 do 1,800 čevljev globoko pod zemljo. Za pridobivanje potaša bo treba seveda kopati rove, ki pa ne bodo tako globoki, kot so potaševi rudniki v Nemčiji in v francoski Alzaciji ,torej bo tudi pridobivanje potaša primerno cenejše. V Alzaciji so potaševe plasti 1,700 do 2,200 čevljev globoko pod zemljo, v Nemčiji pa celo 3,500 do 5,000 čevljev.

Ni dvoma, da se bodo v doglednem času pričele potaševe plasti v Texasu izkoriščati v velikem obsegu, in ko se to zgodi, bodo Združene države tudi glede potaša neodvisne od inozemstva. To je eno najnovejših poglavij glede naravnih bogastev naše nove domovine.

—o—

Prepir radi evolucije.

V postavodaji države Arkansas je bila poražena predloga, glasom katere se ne bi smelo poučevati evolucijske teorije v javnih šolah. Protievolucijsko predlogo je zadela enaka usoda tudi v legislaturi države New Hampshire.

IZ NAŠIH KRAJEV ONSTRAN MORJA

Dne 2. februarja je praznoval v Zagrebu znani hrvatski učenjak dr. Dragotin Gorjanovic-Kramberger dvojni jubilej: 70 letnico svojega rojstva in 50 letnico svojega znanstvenega udejstvovanja. Dr. Gorjanovic si je zlasti po svojih študijah o pračloveku v Krapini pridobil svetoven sloves. Na poslopju prirodoslovnega muzeja so učenjaku na omenjeni dan odkrili spominsko ploščo in v saborici je bil promoviran za častnega doktorja medicine. Pri tisti priliki mu je bila izročena obširna spomenica v več jezikih s prispevki najodličnejših učenjakov na polju paleontologije in geologije. Na proslavo so bila povabljena vsa prirodoznanstvena društva v Jugoslaviji in v inozemstvu.

Letos se bo gradila v Trbovljah meščanska šola, v Hrastniku pa ljudska šola. Poleg teh dveh večjih stavb ima občina v projektu zgradbo velike stanovanjske hiše in ubožnega doma.

Sarajevski listi objavljajo zanimivo vest o Slovencu Antonu Boltetu, rodom iz Kamnika kjer še danes živi njegova mati. Živel je več let pri svoji sestri v Sarajevu. Ko je izbruhnila svetovna vojna, je tudi Anton Bolte odrinil s prvimi transporti v Galicijo. Že v prvih bojih je bil ranjen in ujet. Od takrat niso njegovi svojci prejeli nobenega glasu več od njega. Uradno je bil proglašen za mrtvega. Letos na novega leta dan, pa je prišlo veselo iznenadenje. Njegova sestra Cecilija v Sarajevu je prejela pismo iz Rusije od pogrešanega brata Toneta. Spoznala je takoj njegovo pisavo. V pismu ji je brat sporočil, da je živ in zdrav in je nameščen v Stalingradu kot železniški uradnik. Godi se mu dobro; oženil se je v Rusiji in ima že dva čvrsta otročiča. Pismo je izzvalo pri Boltetovih in pri njegovih znancih radostno senzacijo.

Na tehnični visoki šoli v Beogradu je bil lani otvorjen kurz za češki jezik. V primeri z lanskim letom se je število frekventantov v letošnjem letu znatno zvišalo, kakor sploh v jugoslovenski javnosti razveseljivo narašča zanimanje za kulturne in gospodarske razmere na Češkoslovaškem.

Po najnovejših statističnih podatkih je imela Jugoslavija koncem lanskega leta 12,017.323 prebivalcev — 5,893.597 moškega in 6,123.776 ženskega spola. Po konfesiji je bilo 5 milijonov 602.227 pravoslavnih, 4,735.154 katolikov, 1,336.587 muslimanov, 216.847 protestantov, 65.159 židov, 41.597 unijatov, 17.536 pripadnikov ostalih konfesij, 2016 oseb pa je bilo brez konfesije. Po narodnosti: 5,525.980 Srbov 3,420.909 Hrvatov, 1,024.761 Slovencev, 513.472 Nemcev, 472.409 Madžarov, 441.740 Arnavtov, 229.399 Rumunov ter 388.653 oseb drugih narodnosti. Na enem kvadratnem kilometru živi v Sloveniji 65 oseb, v Vojvodini 70, na Hrvatskem in v Slavoniji 62, Srbiji 53, v Dalmaciji 48, v Bosni in Hercegovini 36, v Južni Srbiji 32, v Črni gori pa 20 oseb.

VSAK PO SVOJE

Neki nemški profesor je pronašel, da opice vrste orangutan tudi pojejo. Zdaj vemo, odkod izhaja divje petje, ki ga včasi slišimo na radio.

*

Na Kitajskem, na Portugalskem, v Nicaragui in v Herrinu, Ill. divja državljanska vojna. Drugače pa se svet koplje v miru in predpustni blaženosti.

*

Skoro vse večje države so poslale svoje bojne ladje v kitajske vode. Najbolj se postavi italijanska flota, kateri baje poveljuje general-admiral Cadorna, častni meščan Kobarida in Livenze. Nemčija ni poslala na Kitajsko bojnih ladij, ker jih nima, zato pa na tovornih parnikih pošilja ogromne množine pušk, ki so označene kot športne puške. Za kakšne vrste šport jih bodo Kitajci rabili, to Nemcev oficijelno nič ne briga.

*

Pretečeni teden smo imeli v Clevelandu neke vrste mestne volitve. Mi smo civilizirani ljudje, zato ni bilo treba državnemu tajniku Kelloggu poslati vojnih ladij in mornarjev, da nas nauče, kako se voli, dasi nas je še enkrat toliko kot je prebivalcev republike Nicaragua.

*

Dne 9. februarja je neki Clevelandčan prvič govoril z Londonom potom radio-telefona. Prvo vprašanje je bilo, kakšno je vreme. Plačati za klic $75 in vpraševati po zdravju londonske megle, se meni ne zdi posebno dobro gospodarstvo.

*

Nedavno sem dobil pismo od prijatelja v Minnesoti. V pismu poroča med drugim, da imajo sicer mnogo snega, a drugače zima ni prehuda; samo enkrat je kazal toplomer 40 pod zero! Kdaj neki je v Minnesoti huda zima?

*

Neka Mrs. Antonio Rucchi v Chicagu je svojega lenega možička, ki ni hotel zjutraj vstati in iti na delo, poščegetala po golih podplatih z razbeljenim železom. Mož je planil pokonci, tekel na policijo in dal za to malenkost aretirati svojo ljubeznivo ženico. Jej, ali so nekateri ljudje občutljivi in "žgatljivi!"

*

V New Yorku je umrla dama iz višjih slojev in je v oporoki zapustila $10,000 svojim mačkam. For the love of suffering cats!

*

V Clevelandu nameravajo letos zbrati 17 milijonov dolarjev za grajenje novih cerkev. Za novo ječo smo pa že trikrat volili in trikrat izjavili, da ne damo ficka. Večina meščanov je nedvomno mnenja da ječa zločincev ne poboljša in ne izveliča. V vseh slučajih pa to ne drži. V neki ječi v državi Wisconsin so imeli zakrknjenega grešnika zaprtega 55 let. To ga je toliko izpreobrnilo in poboljšalo, da je iz ječe odšel kar v nebesa.

*

V kansaški postavodaji je vložena zakonska predloga, glasom katere se zaročenca ne bi smela poročiti, dokler nimata vsaj $1000 v gotovini ali pa v neprimičninah. Še dve nič-

(Dalje na 2. strani)

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLIŠKE JEDNOTE

Lastnina Jugoslovanske Katoliške Jednote.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Cene oglasov po dogovoru

Naročnina za člane $0.72 letno; za nečlane $1.50, za inozemstvo $2.00

OFFICIAL ORGAN
of the
SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members $0.72 per year; non-members $1.50 per year

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:
NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Volume III. 83 NO. 7.

Cenimo sebe in svoje.

V prvi vrsti je naša dolžnost, da cenimo in spoštujemo deželo, katero smo si izbrali za svojo novo domovino. Prišli smo v to deželo prostovoljno, nihče nas ni vabil, nihče nas ni silil, če izvzamemo seveda, da so nas silile k izselitvi slabe življenske razmere naše nekdanje domovine. Prišli smo v Ameriko, ker smo pričakovali tu boljših življenskih pogojev. Nismo jih našli vsi, toda najbrže jih je našla večina naselnikov, ker sicer ne bi bila tu ostala. Ladje preko Atlantika namreč vedno plovejo. Da so povprečne življenske razmere v Ameriki boljše kot v stari Evropi, najbolj jasno dokazuje dejstvo, da je velika večina rojakov, ki je odšla v Evropo po zaključku vojne, z namenom tam ostati, prišla nazaj. Primerjali so pač življenske razmere tukaj in tam, in odločili so se za vrnitev v Ameriko. S tem seveda ni rečeno, da se tu cedi med in mleko. Za dolar je treba trdo delati. Poleg tega tudi ni vselej dela za tiste, ki bi radi delali. Brezposelnost se od časa do časa pojavi v vsaki industrijelni deželi, v večji ali manjši obliki. Čez noč se take razmere ne morejo odpraviti, toda polagoma se le izboljšujejo. Če pogledamo za par desetletij nazaj, priznati moramo, če smo odkritosrčni, da ljudske mase žive v boljših razmerah danes kot so nekdaj. Ves razvoj v naravi gre svoje pot korakoma in ne skokoma.

Razmere, ki vladajo danes, so nedvomno v mnogih slučajih potrebne izboljšave. K izboljšanju pa ne bo pripomogel tisti, ki samo na strani stoji in zmerja in kritizira. Treba je, da postanemo dobri državljani in se udejstvujemo tam, kjer sodimo, da bo naše delo največ zaleglo. Pri tem ne bodimo nepočakljivi in ne obupujmo, če se naše želje ne uresničijo preko noči. In ne glejmo vedno črnih strani življenja, ker to vodi v obup, kar pomeni duševni in večkrat tudi telesni samomor. Glejmo in vpoštevajmo tudi to, kar ima življenje, kar ima ta dežela lepega in dobrega. To nas bo navdalo z zaupanjem v življenje, z ljubeznijo do naše nove domovine; to nas bo navdalo z veseljem za delo, ki je potrebno za izboljšavo neugodnih razmer. Le na ta način bomo živeli življenje, ki je vsaj deloma dostojno človeka, in le na ta način bomo, svojim zmožnostim primerno, pripomogli k izboljšanju obstoječih razmer in k rasti in blagostanju te dežele. Na ta način bomo vredni nasledniki tistih, ki so ustanovili to veliko republiko, doprinesli bomo svoj del k njeni sreči, in se izkazali hvaležne za življenske prilike in pogoje, ki nam jih nudi.

Cenimo pa tudi to, kar je naše v ožjem smislu, to je vse, kar je delo nas Slovencev, oziroma Jugoslovenov. Ni se nam treba sramovati naroda iz katerega izhajamo, kajti bolj pridnega, varčnega, gostoljubnega, nadarjenega in poštenega naroda ne najdete pod solncem. Primeroma svojemu številu in prilikam, v katerih smo živeli, smo imeli in še imamo dovolj velikih mož. Tudi v tej deželi najdemo že danes ljudi naše krvi in jezika na odličnih mestih, katerim ne delajo nečasti. Ponosni bodimo na naše Narodne Domove, na naše podporne in kulturne organizacije in druge ustanove. To vse je sad našega dela, naših duševnih zmožnosti. Koristilo bo nam in našim potomcem, v prenešenem pomenu pa tudi deželi, katero smo si izbrali za našo novo domovino.

Končno bodimo ponosni tudi na našo J. S. K. Jednoto. Sad je našega dela in dela tistih, ki so se trudili pred nami, in pred nami odšli v kraje od koder ni vrnitve. Lep in plemenit je namen te naše podporne organizacije, dostojna in poštena je njena pot. Naša Jednota se ne spušča v nikake špekulacije, niti v verske ali politične prepire. To prepušča drugim skupinam, ki imajo druge smernice. Z občudovanja vredno točnostjo izplačuje naša podporna organizacija svoje obveznosti, poleg tega pa skuša širiti med svojimi člani idejo bratstva in tolerance. Njena vsestranska rast in zadovoljnost njenih članov dokazuje, da je na pravi poti. Kdor sam sebe ne ceni, ne more pričakovati, da bi ga cenili drugi; zato gre delo J. S. K. Jednote tudi za tem, da ohrani svojim članom slovensko in slovansko zavest, ob enem pa jih vzgoji za dobre ameriške državljane. Amerika je tista čudovita dežela, kjer je to mogoče. — Bratje in sestre! Ali podporna organizacija kot je J. S. K. Jednota ni vredna, da privedete pod njen prapor svoje prijatelje in znance?

—o—

PREDPUSTNA

Ala, Kurent, pa zagodi,
pa zapiskaj na piščalko,
da se razvedrimo malko,
da zaplešemo po podi!

A če nočeš, pojdi z Bogom,
z bogom, ali s kozjim-rogom:
meni svira dobra volja —
to je muzika najbolja!

(Oton Župančič)

MI ZAPISNIKARJI

(A. J. T.)

Zelo važen je, a vse premalo spoštovan stan pismarjev in zapisnikarjev. To vem in trdim iz skoro dvajsetletne lastnoročne izkušnje. Tam pod visokimi gorami države Utah, kjer tako omamljivo duhti divji pelin, sem delal prve zapisnikarske šole. Majhno je bilo društvo, a velike so bile skrbi zapisnikarja-začetnika. Po par letih sem že toliko avanziral, da sem postal zapisnikarski asistent prave, honest to goodness konvencije. To je bila prilično taka šarža, kot kaplar v jugoslovanski vojski. Še nekaj let učenja in povzpel sem se do pravega konvenčnega zapisnikarja prvega činovnega razreda, tam ob jezeru Michigan. Pozneje so se vrstile zapisnikarske službe kot ministrstva v Franciji. Kratke so bile in pisane kot kočevski grehi. Plače so bile večinoma le nekake napitnine, toda nagrade v obliki kikanja so bile sijajne.

Izjemo je tvorila le sloveča združevalna konvencija, ker takrat so bile plače stoprocentne, kikanje pa le 50 procetno. To je bilo mogoče le vsled tega, ker sva bila jaz in moj tovariš odgovorna le za zapisnik enc dnevne seje. Popoldanska zapisnikarja sta bila deležna ostalih 50 procentov kikanja. In takrat se je zgodilo, da so prišle v zapisnik uši. Uši pa niso dobrodošle niti na cvetlicah in zelenjavi, niti na grmovju in drevju, najmanj pa v zapisniku. Neki delegat je stresal jezo nad ušivim Clevelandom, in tako se je zgodilo, da so uši zalezle v zapisnik. Potem je bila huda jeza, ker se je dovolilo ušivim izrazom na konvencijo, še hujša pa, ker so uši prišle v zapisnik. Seveda je bila to vnebopijoča nedoslednost. Delegat je ušivce z ušmi, oficijelno v življenje poklical, zapisnikarja sta jih uvrstila v zapisnik, in uši so bile tam, črno na belem, in nič si niso mogle pomagati. Dasi nezaželjene državljanke, imele so tam domovinsko pravico. Šele ko jih je njih duševni oče z obžalovanjem in oficijelno odpoklical, so bile supendirane, oziroma črtane iz zapisnika. Uši niso dosti pridnikjer, a najhujše je, če se zagrizejo v zapisnik.

Zapisnik je uradni dokument in kot tak služi tudi na sodniji v slučaju kakšnih sporov. Če ni slavna zbornica preveč sitna, pametni zapisnikarji namenoma kaj preslišijo. Tako sem na primer poznal društvenega zapisnikarja v državi Kansas, v tej idilični deželi solnčnih rož, ki nikdar ni zapisal običajnega predsednikovega nagovora: "Alston, kurcefis, bratje — osli . . ." Pa se dobijo zapisnikarji, ki so precej avtokratični in zapišejo vse mogoče pijače pod grape juice in vse mogoče igre in srečkanja pod šaljivo loterijo. Samo malo zasuče se beseda, pa se zmeša sled tožnikom in sodnikom. Če se figa imenuje s pravim imenom figa, je videti sumljivo; smokva pa je popolnoma dostojno in spoštovano ime, dasi figa in smokva isto pomenita. Dobri zapisnikarji so eksperti v izrazih, zato so zlata vredni; plačujejo pa jih navadno z bakrenimi centi.

Jaz ljubim zapisnikarje, ker simpatiziram z njimi radi brc, katere prejemajo zasluženo ali nezasluženo. Pa tudi neke vrste kolegijalnost čutim do njih, ker sem nekako začel mojo karijero v tej deželi z zapisnikarstvom, in ker sem pozneje pri najrazličnejših prilikah zgrizel toliko zapisnikarskih svinčnikov, da tvorijo prvi del kurjega milijona. In nedavno sem, po daljšem presledku, zopet prišel k svojemu profesijonu. Zapisnikarim namreč v enem najmlajših društev, s plačo dveh dolarjev na leto. Upam, da se bo dalo nekaj prihraniti za stare dni.

Zapisnikarji se delijo v tri razrede: v dobre, slabe in popolnoma zanič. Zaposliti se izplača samo dobre in tiste, ki so popolnoma zanič. Dobri vpišejo vse pravilno, tisti, ki so čisto zanič, pa sploh nič ne pišejo, in tako ne more priti do nesporazumov.

Po zunanjosti se zapisnikarji ne ločijo dosti od drugih državljanov; samo dobri govorniki se redkokdaj izcimijo iz njih. So pa tudi izjeme. Poznam nekega eks-zapisnikarja, ki se je razvil v takega odličnega govornika, da nima več daleč do lavorjevih vencev; drugi, ki je aktiven zapisnikar je ta predpust tudi začel zelo vztrajno klatiti govorniške zvezde. Tako še morda mene kdaj prime — you never can tell . . . Zapisnikarje imam jaz tako rad, da jim tudi zameriti ne morem zlepa kaj. Eden mi je svoječasno izneveril najlepšo prijateljico, ki sem jo kdaj imel, pa mu nisem rekel žal besede. Malo mi je bilo sicer hudo, pa sem si mislil, da mora pač tako biti zapisano v zvezdah ali kjerkoli. Tako sva še danes prijatelja. Sploh imajo zapisnikarji pri meni posebne privilegije. Nikakor se mi ne zdi prav, da jih širša javnost še tako malo vpošteva, zapisnikarje namreč.

Sploh bi moralo slavno občinstvo čitati različne zapisnike z večjo vnemo in pozornostjo, kot to dela dozdaj. V trdih oficijelnih školkah se včasi tam najdejo pravi biseri. Tako sem nedavno čital v zapisniku neke organizacije, da je neki njen činovnik gledal s črnimi očmi. Res, tako je zapisano črno na belem, in notarsko potrjeno in zapečateno. Na vsak način je torej resnično, kajti zapisnikar je že vedel kaj je pisal, ker sicer ne bi mogel biti zapisnikar. Zapisnikar vselej ve kaj piše, pa če drugi ljudje vedo ali ne. Zakaj je dotični činovnik gledal s črnimi očmi, ni zapisano. Morda zapisnikarju ni bilo povedano, ali pa ni hotel zapisati. Jaz sem malo radoveden zakaj je gori omenjeni junak gledal s črnimi očmi, malo pa ne. Toliko radoveden pa nisem, da bi vprašal. Tako vprašanje bi bilo lahko preveč osebno. Pravzaprav mi ne gre čisto nič v nos, če je bil vzrok črnih oči lonec ali ponvica, ali kakšna druga ljubeznivost kuhinjske kraljice. To so privatne zadeve drugih, katere bi bilo nesmiselno mešati, ko imam z mojimi lastnimi dovolj opravka. Pa še sam bi lahko dobil črne oči pri tem. Črne oči pa nam moškim ne pristojajo, in so sploh sumljive. Ženske imajo tudi v tem oziru posebne privilegije, in pri njih se sme črne oči celo opevati. Saj vam je znana tista narodna:

"Ej ti ljuba mala,
s črnimi očmi,
ki skoz okno gledaš
s črnimi očmi,
ki srce mi vnemaš
s črnimi očmi . . ."

In tako gre naprej brez konca: s črnimi očmi. Če bi bila mesto činovnika prizadeta činovnica, s črnimi očmi, bi se ji divili in morda bi postali celo pesniško navdahnjeni. Pa ni bila, zato nas mučijo črne slutnje glede vzroka črnih oči. O resničnosti zapisnika pa je izključen vsak dvom, kajti zapisnikarji ne lažejo na svojo roko. Seveda, če se jim diktira nekaj neresničnega, tudi zapišejo, potem si pa roke umijejo. Manj lahko zapišejo, več pa ne. Na vsak način zaslužijo zapisnikarski stanovi vse drugačen rešpekt kot ga po navadi uživajo. Če bi ne bilo zapisnikarjev, ne bi bilo zapisnikov, zavladala bi splošna anarhija in oglašati bi se začele trobente sodnega dne. — Res, velika je bila Diana efeška, a neprimerno večji smo mi zapisnikarji! In poleg tega smo še tako prijazni, da se sami pohvalimo . . .

VSAK PO SVOJE

(Nadaljevanje s 1. strani)

li naj dodajo, da se bo glasilo $100,000, pa se bo število nesrečnih zakonov v deželi solnčnih rož zmanjšalo.

*

Doli v solnčnem Los Angelesu sta dva možaka igrala golf. Pri tem sta se nekaj sprla in konec debate je bil, ko je eden igralcev potegnil revolver in ustrelil svojega tovariša, nato pa še samega sebe. Tako se najbolj temeljito rešijo vsi prepiri in argumenti. Znati je treba.

*

Bolgarski kralj zna voziti motorni čoln in avtomobil, poleg tega zna tekati, jezditi, plavati in se voziti na biciklju. Še letati naj se nauči, pa bo pripravljen za vse slučaje, kakor se spodobi za vsakega balkanskega kralja.

*

Če pregledate današnjo izdajo lista, našli boste naznanilo za piknik, ki ga priredi neko društvo meseca maja. Vidite, to so fantje, ki verujejo v preparedness! To je prvo oficijelno naznanilo pomladi, ki je prišlo v slavno uredništvo in mene je tako srčno razveselilo kot prihod prvega robina ali prve lastavice. Naj bi bil tisti piknik najboljši, kar jih je zapisanih v zgodovini novega testamenta svete prohibicije!

A. J. T.

—o—

MODERNI MOJZES

(Nadaljevanje s 1. strani)

setih mnutah, če se ga polož v pesek. Pokošena alfalfa je popolnoma suha v poldrug uri; kositi jo je seveda treba pred solnčnim vzhodom.

V najbolj zapuščenem kraju obširne Mrtve Doline pa je nedavno zrastlo 50 malih ličnih hišic, ki so opremljene z gorko in mrzlo vodo, elektriko in vsemi drugimi modernim udobnostmi. To je delo že prej omenjenega inženjerja in prospektorja H. W. Eichbauma ki je, kot ime kaže nemškega pokolenja, a pri tem poln prist ne ameriške drznosti in podjetnosti. Poleg omenjenih hišic je v tem puščavskem mestecu posebna jedilnica, kopalnica in plesna dovrana. Gradi se tudi centralni hotel, katerega del se bo vporabil za nekak muzej, kjer bodo razvrščeni različni v puščavi najdeni predmeti, ki predstavljajo nemo zgodovino tragedij Mrtve Doline.

Namen tega puščavskega mesteca je nuditi vse udobnost turistom, slikarjem in drugim ki si žele ogledati Mrtvo Dolino. Prišlo se bo lahko tja naravnost iz Los Angelesa z avtomobilom. Seveda bo v poletnih mesecih mesto popolnoma prazno; življenje bo vrvelo tam le od septembra ali oktobra do pomladi, kajti takrat se kraj toliko ohladi, da so ponoči potrebne odeje.

Lansko leto je Mr. Eichbaum ki je nedvomno precej premožen mož, dal presekati Panamint Range gorovje pri Towsend prelazu za pot v Mrtvo Dolino. Pod silnimi razstreljivi so se drobile tisočletne skale in mehiški in indijanski delavci so zgradili gladko cesto. Ko je bilo to gotovo, so postavili vrtalne stroje v najnižjem mestu doline, kjer je kapljal čisto neznaten studenček. Marsikateri prospektor je počival in se poživil pri dotičnem studencu in eden izmed njih ga je označil z železnim dimnikom, katerega je zasadil v pesek. Po tem dimniku je studenček dobil ime Stove Pipe Wells. V globini 500 čevljev so zadeli na močan vrelec, ki je zdaj obilno zaklada z vodo puščavsko mestece. Ko je bila voda zagotovljena so pričeli z graditvijo mesteca.

Dovršitev mesteca je Mr Eichbaum hotel proslaviti s sijajnim banketom in sicer na Zahvalni dan. Povabil je na banket vse stare prospektorje iz vsega okrožja in jih postregel z vsemi mogočimi delikatesami. Dobili so živih morskih rakov iz Los Angelesa, in se je zgodilo nedvomno prvič v zgodovini, da so se na istem kraju servirali raki, purani in druge dobrote na Zahvalni dan.

Tako je ameriška podjetnost iztrgala Mrtvi Dolini mnogo njenih grozot, in jo napravila pristopno za turiste, umetnike in raziskovalce. Moderni Mozes pa je dal Mrtvi Dolini živ vrelec hladne vode.

—o—

To so vam sarže!

O priliki poroke belgijskega prestolonaslednika s švedsko princezinjo Astrido, objavljeno je bilo uradno naznanilo, ki bi se v slovenščini glasilo približno tako:

Poročila sta se: Njegovo Kraljevsko Veličanstvo Leopold Filip Karel Albert Meinrad Hubertus Marija Miguel, brabantski vojvoda, poročnik prvega gardnega polka, imejitelj srebrne svetinje, spominske svetinje na svetovno vojno in posestnik različnih drugih odlikovanj, rojen v Bruslju tretjega novembra, tisočdevetstoprvega, bivajoč istotam, najstarejši sin Njegovega Veličanstva Alberta Leopolda Clementa Meinrada, kralja Belgijcev, velikega mojstra afriškega Zvezdnega reda, imejitelja belgijskega vojnega križa, Yserske svetinje, spominske svetinje na svetovno vojno in svetinje zmagovalca viteza Serafinskega reda — in Njenega Veličanstva Elizabete Gabrijele Valerije Marije, kraljice Belgijcev, vojvodinje Bavarske, imejiteljice srebrne kolajne in spominske svetinje na svetovno vojno ter Njeno Kraljevsko Veličanstvo Astrid Sofija Luiza Thyra, princezinja Švedska, rojena v Stockholmu dne sedemnajstega novembra tisočdevetstopetega, stanujoča istotam, mladoletna hči Njegovega Kr. Veličanstva Oskarja Karla Viljema, dednega kneza Švedskega, vojvode Goetlandskega, generala švedske armade, polkovnika kraljevega regimenta Vestgoeta in kraljevske garde na konju, dr. med. h. c vseučilišča v Upsali, predsednika švedskega Rdečega križa, viteza Serafinskega reda, komandirja reda Vaze z velikim križem, viteza kralja Karla XIII komandirja Leopoldovega reda z velikim križem — in Njenega Kraljevskega Veličanstva Ingeborg Šarlote Karoline Friderike Vestergoetlandske, rojene princezinje Danske, bivajoče v Stockholmu.

Če vam je slabo, popijte zarec vode, in spomnite se, je recimo čisto navaden torski naslov, ki si ga je prislužil s trudom in učenj neprimerno več vreden, kot ta podedovana navlaka ra nih "veličanstev."

Dobra beseda o tobak

Kadilci le malokdaj sli kakšno dobro besedo o n prijatelju nikotinu. Vse m če grehe se mu obeša, del po pravici, deloma po kri Kajenje je sicer razvada, katere bi sicer lahko živeli, kor bi lahko živeli brez s rih drugih razvad. Nez nost pa seveda škoduje po in gotovo tudi pri kajenju. kazano pa je, da dožive k ci, kakor nekadilci visoko rost, in mnogi kadilci in n dilci pomrjejo mladi.

Nedavno je imela Cleve Dental Society svojo konv jo, in pri tisti priliki so zdravniške avtoritete izj da kajenje ne škoduje ž ju, ampak je videti, da kov dim uničuje gotove šk ve bakterije. Kadilci pip. in cigaret imajo po navadi cej zdrave zobe, ker ni ne dovoli, da bi se škodljiv cili v ustih preveč m Zmerno kajenje baje pos je tok krvi do zobnih ko nezmerno kajenje pa po ča, da dlesna upadajo. škoda, ki jo tobak napra bem je, da jim da rujavo vo, katera se pa da odstr Tako so povedali dentisti, bodo že vedeli.

Vsak kadilec bo pripo da je kajenje razvada, ki precej stane, vendar je razvadi velik užitek za ca. Kaj je za kadilca dobr silo ali prijateljska dr brez dobre cigare ali ciga

Pridelki Zapadne Afrike.

Domače prebivalstvo Z ne Afrike se zdaj največ s pridelovanjem in pr kakava (cocoa). Razisko tamkajšnih pokrajin sodij je v velikanskih palmovi zdovih velika prilika za p bivanje surovin za pal olje, ki se rabi v izdelavi Državi Nigeria in Sierra ne že zdaj eksportirate v množine palmovega olja i movih zrn.

Prebivalstvo Združe držav.

Prebivalstvo Združeni žav znaša po neoficijelni vi zdaj 118,628,000, ali tri milijonov več kot ob času skega štetja leta 1920. prečni letni prirastek se na poldrugi milijon.

Jugoslovanska Katol. Jednota

Ustanovljena l. 1898 — Inkorporirana l. 1901

GLAVNI URAD V ELY, MINN.

Glavni odborniki:

Predsednik: ANTON ZBAŠNIK, 4905 Butler St., Pittsbugrh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, 1808 East 32nd St., Lorain, O.
Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minnesota.
Blagajnik: LOUIS CHAMPA, Box 961, Ely, Minn.
Blagajnik neizplačanih smrtnin: JOHN MOVERN, 412—12th Ave., East Duluth, Minnesota.
Vrhovni zdravnik: Dr. JOS. V. GRAHEK, 303 American State Bank Bldg., 600 Grant Street at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

Nadzorni odbor:

Predsednik: MOHOR MLADICH, 1334 W. 18th St., Chicago, Ill.
1. nadzornik: FRANK ŠKRABEC, 2418 So. 12th St., Omaha, Neb.
2. nadzornik: JOSEPH A. MERTEL, Box 1107, Ely, Minn.

Porotni odbor:

Predsednik: ANTON KOCHEVAR, 1208 Berwind Ave., Pueblo, Colo.
1. porotnik: LEONARD SLABODNIK, Box 480, Ely, Minn.
2 porotnik: LOUIS RUDMAN, 1377 E. 53rd St., Cleveland, O.
3. porotnik: JOSEPH PLAUTZ, 432—7th St., Calumet, Mich.
4. porotnik: FRANK KAČAR, 1231 Addison Rd., Cleveland, O.

Jednotino uradno glasilo:
NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Urednik in upravnik: A. J. TERBOVEC.

Vse stvari tikajoče se uradnih zadev kakor tudi denarne pošiljatve naj se pošiljajo na glavnega tajnika. Vse pritožbe naj se pošilja na predsednika porotnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov in bolniški spričevala naj se pošilja na vrhovnega zdravnika.

Dopisi, društvena naznanila, oglasi, naročnina nečlanov in izpremembe naslovov naj se pošiljajo na: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Jugoslovanska Katoliška Jednota se priporoča vsem Jugoslovanom za obilen pristop. Kdor želi postati član te organizacije, naj se zglasi tajniku bližnjega društva JSKJ. Za ustanovitev novih društev se pismeno obrnite na gl. tajnika. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani ali članicami.

MLADINSKI ODDELEK -- JUVENILE DEPARTMENT

ANIČINE SANJE

(A. J. T.)

Anica je do svojega šestega leta živela v malem mestecu, ki je bilo obdano z gozdi, travniki in polji. Večinoma vse lepe dneve pomladi, poletja in jeseni je preživela med poljskimi žiti, pestrocvetečih travnikih ali v senčnem gozdu ob žuborečih studenčkih. Pogovarjala se je s cvetlicami, občudovala pisane žužke in metulje in pevala z drobnimi ptičicami. Bila je prave dete narave, roža med rožami, metuljček med metuljčki. Tudi prvi jesenski sneg jej je bil všeč, ker je bil tako deviško bel, samo premrzel je bil in predolgo je ležal. Vsak dan je povpraševala mamico, kdaj zopet zazelenijo trate in zacveto lepe cvetke. In ko je zopet prišla pomlad, je njeno mlado srčece prekipevalo sreče in otroške razposajenosti, saj je vsak dan sipal nove krasote vse naokoli.

Pozno neke jeseni je Aničin oče dobil novo službo v več milj oddaljenem velikem mestu, in vsa družina se je morala preseliti tja. Nastanili so se v čedni hišici, skoro ob kraju mesta, vendar se je Anica teško privadila novemu prostoru. Samo na eno stran se je videlo nekaj polja in dreves, drugod pa samo mračne hiše in črne strehe. Skoro so zapihali severni vetrovi in zapadel je sneg. Bil je prav tako lepo bel kot zunaj na deželi, pa le za dan ali dva. Nato je posivel in počrnel, da se je Anici naravnost studil. Neko noč se je navalilo snega več čevljev na debelo; pri tem je razsajala huda burja, ki je ponekod nanosila velike kupe snega, drugod pa ga je pometla do golih tal. Prav pod oknom, skozi katerega je Anica najrajše gledala, je burja sneg tako čisto pobrala, da so se videla gola tla.

Ko je posijalo solnce je Anica z začudenjem gledala mnogoštevilne ptičke, ki so iskale hrane na kopnem prostoru pod oknom, in zopet žalostno odletavale, ker je niso našle. Anici so se prezebajoče, lačne ptičice smilile, pa je tekla svojo skrb potožiti mamici v kuhinjo. Mamica jej je dala nekaj drobtin, jabolčnih olupkov in kurje piče, odprla je okno in jej velela, da to hrano potrosi na goličavo pod oknom. Kmalu so zopet začele priletavati ptičice in so veselo zobale potrošeno hrano. Anica je bila neizmerno srečna, ko je izza zastora gledala drobne krilatce, ki so se gostili na njen račun. Odslej jim je trosila zrnje, drobtine in drugo hrano vsaki dan. Kadar je sneg pokril goličavo pod oknom, ga je pometla in potem potrosila zobanje. Vsak dan je priletavalo več ptičic in privadile so se Anice tako, da nisso več odletele, če se je pokazala izza zastora.

Približal se je mesec marc, dnevi so postajali daljši, solnce je sijalo gorkeje in sneg je polagoma kopnel. Neke nedelje je odšla Anica s svojimi stariši na obisk prijateljev v drugem delu mesta. Bil je krasen zgodnopomladni dan, in sneg se je topil, da je vse teklo po cestah. Sledila je noč, polna mehkih južnih vetričev. Anica se je s stariši vrnila domov pozno ponoči in utrujena kmalu zaspala. Pomladni vetriči pa so prinesli v njeno sobico čudovite sanje. Sanjala je, da gleda skozi okno, kjer so stotere ptičice veselo zobale natrošeno zrnje. Naenkrat prifrči drobna seničica na okvir okna in pravi:

"Anica, naša prijateljica in ljubljenka, me zdaj odhajamo, ker moramo očistiti drevesa škodljivih mrčesov in si poiskati varna mesta za naša gnezdeca. Hvaležne smo ti za tvojo skrb in vse leto ti bomo pele zahvalo iz drevesnega zelenja. Da pa ti ne bo dolgčas, poklicale smo pod tvoje okno cvetlične vile, da ti bodo delale družbo in kratek čas. Poglej jih, kako so lepe!"

Anica pogleda skozi okno in prav pri steni zagleda skupino čisto malih deklic, ki so v beli, rumeni in rožnati cvetlični obleki plesale kolo. Vse ptice so nato z glasnim vriščem odletele in Anica se je zbudila.

Pozno je že bilo in v sobo so sijali svetli žarki pomladnega solnca. Anica nekaj časa premišljuje čudovite sanje, nato pa skoči iz posteljice, se hitro obleče in hiti v sprednjo sobo, pod oknom, katere je vsaki dan gostila svoje krilate prijateljice. Okno je bilo široko odprto in iz daljav se je slišalo veselo ptičje petje. Pod oknom ni bilo nobene ptičice, pač pa velik šop belega, rožnega in rumenega krokusa, ki ga je priklical iz zemlje prvi žarki pomladi. Aničine sanje so se vresničile.

LINCOLN'S BIRTHDAY

n Lincoln's birthday Billy walked along the windy way
nd thought of what he'd like to be when he was grown some day;
want to be like Lincoln, for I know his heart was big;
ight in my history book I've read he even help a pig."
ast then Bill heard an awful squeal and, much to his surprise,
aw tightly wedged between two trees a pig with frightened eyes
e gave a whoop and cried aloud as down the hill he slid.:
Hurrah! I'll make a start by doing just what Lincoln did!"

WHEN ABE LINCOLN WAS A BOY

The school house was a small log hut with wooden desks running around the four walls. Before this were placed rough wooden benches without any backs. There was a stove in the room and a great high desk for the teacher. That was all. A little boy of ten opened the door and came in. The cold chill winds blew the door shut after him, but the boy in his odd clothes was warm even in that freezing weather. His coat and trousers were made of buckskin and his cap was of coon skin. He had come a long way across the cold bare fields and he carried with him a lunch basket for he could not return that great distance for his noon meal. As he hung up his cap and took his place he said Good Morning to the teacher.

While I Have No Money, I Will Willingly Pay In Work For The Damage Done

"Good morning, Abe," said the teacher, and smiled at the eager lad who bent so earnestly to his tasks. That little boy who had come so far through the cold was Abraham Lincoln. No distance was too great, no road too rough and no obstacle unsurmountable when he saw Education at the other end of his journey.

After a hard day at school Abe went home to still harder tasks and chores, but he went with a happy mind, for under his arm he carried a book that his teacher had loaned to him. Books were scarce in the town where Abe lived and when he had the opportunity to borrow one he was filled with joy. He could hardly wait until his homely tasks were done so he could curl up before the fire and read. All evening he pored over the book and when he went to bed he laid it very carefully upon the chimney shelf. But alas, above the shelf there was a crack in the logs and during the night a mighty storm came up. The rain beat in through the crack and soaked that borrowed book through and through.

Imagine the boy's dismay when the next morning he discovered the condition of his teachers book. What should he do? Put the book back in the teacher's desk and let him think it had happened in the school? No! That was not the kind of a boy Abe Lincoln was. He went at once to the teacher and told him exactly what had happened. "But, sir," he added, "while I have no money, I will willingly pay in work for the damage done to your book."

"Very well Abe, if you will pull cornstalks for three days after school the book shall be yours, and I shall consider myself well paid."

Abe was delighted. The book for his own! After it was dried it was not in such frighful condition after all, and could be read with ease. So Honest Abe earned his first book, and by his habitual honesty the title by which he is known and loved by all Americans today.

SMILES

A smile just like the sunshine,
How it brightens skies of gray,
And brushes away the darkened clouds,
And makes happy a saddened day.

A smile that's like the starlight,
How it cools a fevered brow;
A smile that's silvery, soft, and kind,
And the world seems more bright, somehow.

A smile just like the song of birds,
How happy, carefree, and gay.
And one sees the flowers, and hears the birds,
And our sorrows fly away.

A smile like the perfume of a thousand flowers,
That bloom in the warmth of June.
And the clouds one fears, seem to disappear,
And again shines the silvery moon.

Oh! A smile is happy, a smile is cheer,
In this wide, wide world of ours,
Let's smile, and be glad we live today,
In this world of sunshine and flowers.

CHRISTINE TROYA,
Richmond, Calif.

DA MI BITI JE DREVO

Da mi biti je drevo,
bil spomladi rad bi breza —
drugo drevje še golo,
nanjo sveti Jurij pleza.

Da mi biti je drevo,
bil poleti rad bi lipa —
v njeni senci je hladno,
cvet na potnika se vsipa.

Da mi biti je drevo,
bil pozimi rad bi smreka —
drugo drevje že golo,
topla greje njo obleka.

(Oton Župančič)

PO METKO

Mucka mijavka, psiček laja,
Metka nam nocoj nagaja:
noč je že, a še ne spava,
kar po kotih podremava . . .
A nekdo gre že čez klanček,
ga poznate vi? Zaspanček
temu možu je ime:
dolge on ima nogé,
mehke njemu so roké,
a oči kar sam zaveže
tistemu, ki spat ne leže.

(Vera Albrechtova).

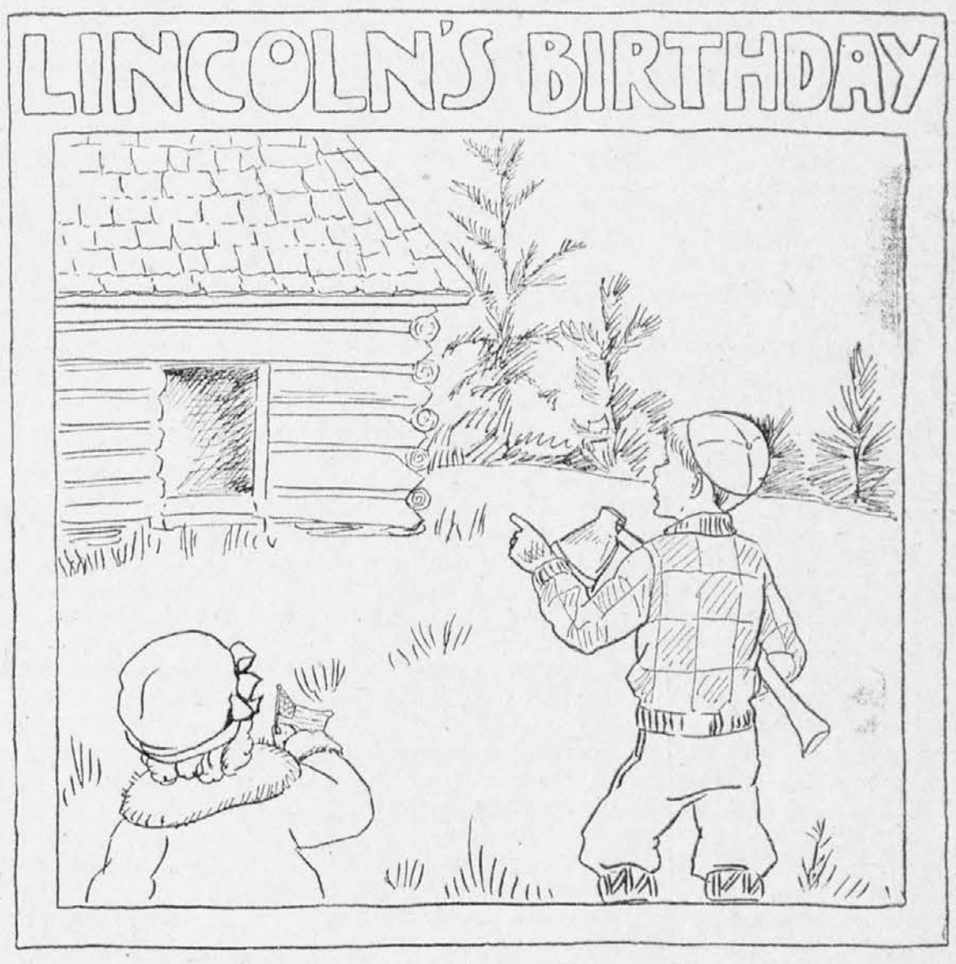

(To be colored with paints or crayons. Whenever you come to a word spelled in CAPITAL letters use that color.)

This is a picture of BROWN haired Teddy and YELLOW haired Susie May. Teddy wears a RED and YELLOW checked lumber jacket and BROWN trousers. The top of his socks are RED and YELLOW to match his lumber jacket. His cap is made of YELLOW and RED pieces.

"Here is a BROWN log cabin, like Abraham Lncoln was born in!" cries Susie May 'And I am going to fasten this RED, white and BLUE flag of ours to the door, for it is Lincoln's birthday today!"

Susie May wears a dark BLUE hat and coat. The fur on her coat is GRAY (use BLACK lightly) and the ribbon on her hat is light BLUE.

Teddy wears warm YELLOW wool gloves and he is carrying an axe. It has a long YELLOW handle and the axe head is GRAY.

The sky is light BLUE and the grass is GREEN (use a good bit of YELLOW in the GREEN and paint blotches of BROWN earth here and there, for it is still early for GREEN GREEN grass.) The ever-GREENS and the bushes are GREEN, of course.

The roof of the house is a darker shade than the sides.

Of course, the border of this picture should be painted BLUE and the lettering RED and white (every other letter colored RED.)

BIRDS HAVE WINTER HOTELS

There is no winter sport that brings more satisfaction than that which takes the form of feeding the birds when the ground is covered with snow. At such times our feathered neighbors have lean picking unless human beings come to their aid and supply them with square meals on liberal scale. The snow may be welcomed by the people who revel in skating and coasting, but the birds find no joy in the coating which covers their natural feeding grounds.

The bird hotel — to use a designation applied by the American Nature Association — is an establishment which takes various forms. In one instance it may be simply a shelf a foot wide which serves as an extension on the window sill. Around the edge of the shelf there is a narrow strip of wood to keep the birds from pushing the food overboard in their eager feeding. Sometimes there is an indoor shelf facing the window, which is used as a resting place for a camera in the making of photographs of the feast. The pictures thus procured are constant reminders of the satisfactory results achieved by the keeper of a bird hotel.

Fascinates The Household

"Feeding the winter birds is the most interesting occupation I ever undertook," reports Mrs. Laura Fenner, an Ohio member of the Nature Association. "It is so interesting, in fact that housekeeping tasks are often neglected. Who could sweep and dust when Mr. and Mrs. Redhead Woodpecker are pecking at suet nailed to a tree only four feet from a window? And who could peel potatoes or iron household linen when four or five nuthatches are bobbing about on the feeding shelf, just outside the window, picking up bits of cracked corn and pieces of suet and then flitting away again.

"The first day the hotel opens there are a number of guests, and the crowds keep increasing as the days go by. It is simple truth to state that the holstery is most popular with its patrons. The menu is varied, and includes such well-liked foods as chopped suet, cracked corn and whole grains as well, grains of wheat and cracked nuts. On the nearby trees there are private dining rooms in which suet is served. This latter form of entertainment has special appeal for the woodpeckers, who visit the places in interesting variety. The winter birds have keen relish, also, for bones from roasted meats and boiling pieces. The bones are securely tied to the branches of trees, and it is not long before the birds have gleaned every vestige of meat, fat and marrow, with grateful chirp or twitter."

System is Desirable

The person who seeks to attract birds to a new feeding station finds it desirable to proceed with systematic effort. The first step, in many cases, is to place food on the neighboring trees, and stretch a wire from the nearest tree to the window at which the feeding shelf is established. On this wire a couple of lumps of suet may be displayed, close to the tree. When the birds have become accustomed to feeding at this spot it is a simple matter to move the suet along the wire day by day, until the birds have followed it to the window. In this way there is no difficulty in winning the confidence of the future patrons of the bird hotel. When one or two venturesome visitors have reached the window others will follow without delay.

There must be no taking of liberties with the confidence thus established. The keeper of a bird hotel finds it important to permit nothing to happen near the window that will cause the visitors to take fright and lose their trustfulness. The people within the house are taught that there must be no quick movements or loud noises, as these disturbances upset the birds and make them fear that danger lurks behind the inviting spread that is placed before them. In some cases the "boarders" are timid about eating when they are watched, however silently, and this makes it desirable for the household to carry on its observations through sash curtains.

Holding The Traveling Bird

Experienced hosts find that proper coaxing and inducements will cause many of the migratory birds to forego their southern trips and remain home throuhout the winter. Observation shows that early provisioning of the feeding stations will bring the birds to the spot as long as the need exists.

In running a bird hotel the householder gives more than casual thought to the tastes of his prospective boarders. He does not go on the theory that a hungry bird will eat anything he can find, but makes an effort to supply the visitors with the diet that will be most deeply appreciated. This has been found to be the surest way of attracting the most desirable species.

The general run of small birds, classed as seed-eaters, will respond to a bill of fare

(Continued on page 4).

Contributionns from our Junior Members
Mladinski dopisi

LINCOLNOV ROJSTNI DAN

Poteklo je 118 let, odkar je umrl, zadet od strela zlobne roke, veliki in duhoviti mož, Abraham Lincoln. Kot običajno, smo tudi ta dan šolarji praznovali njegov rojstni dan in se udeležili skupnega izleta z učiteljico v tako imenovani Historical Society. Razpostavljene so velike slike naogled, kako je izgledalo mesto Chicago ob istem času. Dalje smo videli njegovo posteljo, kamor je bil položen v zadnjih vzdihljajih; na rjuhi se še danes poznajo sledovi krvi. Tudi ameriška zastava se nahaja poleg, v katero je bil zavit ob času prenosa iz gledališča ob usodnem času.

Zimo imamo zelo ugodno, ni bilo preveč snega, mraz pa nam ugaja. "Lagooni" po parkih so lepo zamrznjeni. Mladež se od leta do leta bolj zanima za drsališča; vse vriska veselje. Tudi zima ima svoje lepe čase.

Tudi razna podporna društva nam pogosto prirejajo vsakovrstne zabavne večere. V soboto 29. januarja je priredilo žensko društvo Nada maškaradno veselico z mnogimi dobitki in pozno v noč smo se zabavali, stari in mladi, vsak po svojem okusu.

Sinoči, 12. februarja pa smo bili z nekaterimi našimi prijatelji v "Moose Hall Mardi Gras.' Tudi tam je bilo nekaj podobnega, le naval ljudstva je bil tolik, da so ob vhodu zlomili vrata in zdrobili več šip. Čim smo prišli na prosto, smo ogledovali drug druzega, ako je vsak prinesel vse zdrave ude seboj. Živela naša slovenska društva, ki imajo prednost v vseh ozirih, enako tudi v zabavah.

Jeanette Sega, (13 let),
dr. štev. 70, JSKJ.

Export, Pa.

Tudi jaz prosim urednika za malo prostora, da napišem par vrstic za mladinski oddelek J. S. K. Jednote, ki je druga mati tudi za nas mlade. Vse bratce in sestrice opozarjam, da nagovorijo svoje prijatelje in prijateljice, da pridejo k nam v mladinski oddelek J. S. K. J.

Tudi bi jih prosila, da se večkrat oglašajo v Novi Dobi, in da bi skušali bolj pogosto slovensko pisati. Škodovati ne more, ako se učimo. Dosti je starišev, ki ne znajo angleško čitati in pisati in nekateri tudi ne govoriti, zato je prav, da se mi mladi navadimo oba jezika, ker nam je to lahko. Če bi bili naši stariši imeli take prilike se učiti angleščine, kot imamo mi priliko se navaditi slovenščine, bi gotovo znali dva jezika.. — Pozdrav vsem!

Pauline Supancic, (13 let)
društvo št. 57.

V SPOMIN

Ljubi moj bratec John, dne 24. februarja bo dve leti, odkar si se poslovil za vedno od nas, star komaj 14 let. Dve leti že počivaš mirno pri bratcih, Lojzu, Franku in Stanislavu, toda ni dneva, ne ure, da ne bi mislili na vas - z ljubeznijo. Spomin na vas ostane vedno svež kot cvetje na vaših gomilah.

Pauline Supancic, (13 let),
dr. št. 57, Export, Pa.

Center, Pa.

To je moj drugi dopis za Novo Dobo. Prosim gospoda urednika, da mi ne zameri, ker bolj slabo slovensko pišem. Hodim v šolo in upam, da bom dokončala osmi razred to leto. Jaz želim, da bi imeli še en razred, da bi se učili pisati in brati v slovenskem jeziku, pa ne vem, če bom to dočakala ali ne. (I hope so). Vreme imamo tu lepo, samo preveč blata je. Toliko ga je, da sem čisto nove čevlje izgubila v blatu.

Jaz mislim, če hočemo, da bo naša J. S. K. Jednota napredovala, bomo morali več pisati v naše glasilo, vsi, mladi in stari. Člani odraslega oddelka le bolj malo pišejo, posebno od našega društva.

Prosim gospoda urednika, da moje napake v pisanju popravi, kolikor je potrebno. Drugič upam, da bom že bolje napisala. Pozdrav vsem članom in članicam mladinskega oddelka!

Anna Erzen, (13 let).
članica društva št. 33 JSKJ.

LINCOLN AND WASHINGTON

As everyone knows, this month, which is February, contains the birthday of two the greatest Americans, Abraham Lincoln's which is February 12th, and George Washington's which is February 22nd, and I musn't forget to mention Thomas A. Edison, who is one of our greatest inventors. His birthday is on the 11th of February, and he was born in 1847, being now eighty years of age; and even now, he is still making new inventions.

George Washington was elected the first president of the United States, and is therefore called the "Father of Our Country." He was also the commander-in-chief of the Revolutionary War. George Washington served as president from 1789-1797.

Abraham Lincoln was the sixteenth president of the United States, and he served from 1861-1865, and he would be still longer than that, but a month and ten days in the second term was the end as he was killed.

One thing that almost everyone knew him for, was his honesty. He never told a lie and was always fair and square. It is known that he was a clerk in a store, and while waiting on a customer, he gave her three cents less change. He found out later when the woman had left the store that he had done so. The woman lived three miles from this store, but it didn't matter to him, as he walked all those three miles to give her the three cents back.

Nobody ever thought that Abraham Lincoln would become the president of the United States. He was brought up in a very poor family, and he was taught mostly by his mother. Abraham Lincoln said:

"All that I am, or ever hope to be, I owe to my angel mother."

He borrowed a great many books from his neighbors, as he wanted to learn as much as he could.

It may be that in our Juvenile Department we have some young member who will be the president of the United States some day. No one can tell, and I hope that our Juvenile Department of the J. S. K. J. contains only young, honest and intelligent members.

Good bye everybody, till next month.

Agnes Jurecic,
Member of dr. Zvon, No. 70, J. S. K. J., Chicago, Ill.

WASHINGTON, THE AMERICAN WONDERLAND

If nature has blessed Washington with a most healthful and delightful climate it has, also been prodigal in its gifts of scenic and beauty. For those of you, who live in countries of plains, hills and small rivers, it is difficult to form an idea of the grandeur of this beautiful state. It is hard for you to immagine the mountains which send their white and lofty beauty against the clear, blue sky.

On a clear day the snow-capped peaks can be seen, towering above the surrounding ranges, for a distance of 150 miles or more. They rise from the sea-level plains, and one or more is visible from almost any part of the state. The highest peak is Mount Rainier, 14,408 feet , and can be seen from more than half of the whole state.

But Washington's scenic does not depend upon its mountains grandeur only. There are endless tumbling streams of crystal clear water. The Columbia River which forms the southern boundary of Washington for hundreds of miles, is the greatest American River, flowing into the Pacific Ocean. There are great forests of fir, spruce and cedar that have given Washington its name, "The Evergreen State."

Lakes abounding in game fish, are scattered throughout the state, like sparkling gems. The Olympia Peninsula is indescribable with its beauty of woods and waters. Rainier National Park is world famous, and people from all parts of the world come to partake of its natural beauty and splendor. Beauty of the mountain woods, streams and lakes is about us always. Ours to enjoy, throughout the year!

Best regards to the editor and also the brothers and sisters of the Juvenile Department of J. S. K. J.

Amelia Suponch, (age 15),
Puyallup, Wash

Diamondville, Wyo.

When I was about seven years old, and living in Diamondville, Wyo., a friend of mine, and I went down to the river, picking dandeline. Happened to see a flower in the river and I wanted it. I went over to the bank of the river and stooped over to pick the flower. The bank started to break, and before my friend could help me, I was in the water.

It was lucky for me that a man came by the river and he got me out.

Frances Kochevar, (age 11)
Lodge No. 27.

JESSIE'S CURIOSITY

One fine summer day Jessie decided to go for a walk.

After walking down the sidewalk, for some time, she met an old man with a long, shabby gray beard. She watched the elderly man for awhile, and then decided to sit down by him.

Jessie sat down by him and said: "What's your name, mister?"

The elderly man ansvered: 'John Obicic."

"My, what a funny name, my name is Jessie Papish. Don't you think it's a nice name?" exclaimed the girl.

The elderly man answered: 'It is, my dear, and I have a niece by that name. Perhaps you are my niece."

"Oh no! I know I haven't an uncle with that kind of a beard!" said Jessie.

The man gave a peculiar laugh. This made Jessie very frightened.

"Well, it's time for me to go home. Perhaps I will see you again. Good bye," and Jessie was on her way home.

When Jessie got home that evening, she told her mother and father of her experience that day. Her mother gave Jessie a scolding for acting that way toward an elderly man.

Jessie was very angry, because her mother had scolded her, so she ran upstairs without any supper.

About seven o'clock that evening, Jessie went downstairs. Just as she was entering the parlor door she recognized that same voice she had heard that afternoon. Thinking, she would hear more, and find out who the person was, Jessie remained by the door. After she heard someone say: "I surely fooled her that time," she entered, the room.

"Who did you fool?" said Jessie when she entered the room.

Upon entering, she recognized her Uncle Jack, mother and father.

Jessie continously asked who her uncle Jack had fooled, and her mother, father and Uncle Jack laughed.

"The elderly man you met this afternoon, was your Uncle Jack, and you thought he wasn't your uncle," said Mrs. Papish.

"Well, mother, he had a gray beard this afternoon, but he hasn't any now, and I can at least say that my Uncle hasn't got a long, shabby beard," said Jessie.

All four began to laugh, and Uncle Jack said: "A joke is a joke!"

Josephine Kochevar (age 14)
Lodge No. 27, Diamondville Wyo.

A PENCIL

I am a pencil, my number is two. I have many sisters. Children use many pencils in school, but not all know their story. I am going to tell you mine.

There was a base tree in a large forest. Some men came one day and took us to a mill, where we were cut into slabs, which were cut the width of 5 pencils. Then we were sawed into correct thickness and into two layers. Five groves were put into each layer into which lead was poured. An instrument which had four knives ran along and divided us into five pencils. Then we were varnished and painted, and a brass cap with a rubber was put on the end.

We were all packed in a box. By the noise and bumps I could tell we were going on a journey. When I opened my eye again, I saw I was in a room where there were many things. Next we were taken to a store and put in a case.

One day some schoolgirls came in and bought me and some of my sisters. My owner was very proud of me and therefore kept good care of me. She kept me nice for several months, but when I grew smaller, she chewed me and chewed off my name. She lost me many times, but always found me again.

One night she took me home with some of her books. When it was time to do her lessons, she could not find me, because I had rolled into some papers on the table. She looked everywhere for me, but I could not be found. But the next morning her brother found me and I was put away. My owner was very glad to have me again.

I have had many experiences, but still I am waiting and wondering what my next experience will be.

Mary Susman (age 12)
Lodge No. 147.

BREAKING UP A HORNETS NEST

This is the first time I have written to the Nova Doba. I am a member of the J. S. K. J. No. 1. I am very much interested in the Junior page of the Nova Doba. I am very happy that I am a member of such a big Union. I will now tell of my experiences with a hornet's nest.

One day as I and my brother were out walking in the woods, we met a group of boys and girls talking.

One of the girls said to Henry, my brother: "I'll bet you are afraid to break up that hornet's nest."

My brother said: "I am not."

After saying this, my brother began to throw stones at the nest. This enraged the hornets and they flew at him, stinging him. One of the boys then began to smoke a cedar cigarette to chase the hornets away. Henry again began to bombard the nest. When he was about ten feet away he threw a stone at the nest, breaking it and then he ran home.

The next day he was a sight to behold. His cheeks were swollen, twice the usual size. He will never go and attack a hornets nest again. His first experience had taught him a lesson.

I invite all the Junior members to Ely, to enjoy the winter sports. I must now close.

Hilda M. Pluth (age 12),
Member No. 1, J. S. K. J.
Ely, Minn.

Morgantown, Ind.

Here, where I live, there are not many Slovenes. There are only five families of ours, and only three families belong to the J. S. K. J., we belong to Lodge No. 45, Indianapolis, Ind.

I am thirteen years of age, I am going to a Public School. My teacher's name is Jessie E Barker. There are only twenty-five pupils in our room. Our building is large and has five windows in front.

The weather here is cold and we had a big snow, and we had a good time sled-riding.

Frank Konechni (age 13)
Lodge No. 45.

THE BAG OF GOLD

In the little cottage on the outskirts of a city, by the murmuring brook and the whispering pines lived an old man, with his wife and son. They were very poor, and the young man worked hard to support his parents.

One day they found the larder empty. So the boy took his bow and arrows and went hunting. He walked a few miles, and sat down to rest, as he was very tired. While resting, he saw a young bird floundering helplessly. So he picked it up gently and put it back into the nest, which it had fallen from. As he did so, he espied a bag of something hidden among the bushes. He looked to see what it was, and to his surprise he found it to be a bag of gold.

Great was his joy, he knew his parents will never be hungry again.

So he returned home and was met by his feeble parents When they found what he had, their joy knew no bounds and so they lived a peaceful and contented life. Nor did they know who concealed the bag of gold. Perhaps a fairy.

Stanley Pechaver,
Ely, Minn.

A TRAMP

One day a tramp was heading for Colorado, with his dog Jack. Jack had been a very good dog and wherever the tramp went, the dog went with him.

He had on old ragged patched overalls, pinned on all sides. His shoes were very ragged and already you could see his toes. He had a very shabby hat on. He did not have a hair cut.

His dog was brown, black and white.

One very cold night the tramp went to sleep in the box car. Very soon he started to roll. He rolled to the entrance of the box car. Now the dog had been watching his master all the times. He has seen him roll over, and he jumped up and bit him so he would wake up. He just hit the dog. He rolled some more and the dog held him with his teeth to keep him from falling over. The tramp very soon wake up and held on the car to keep from falling. He petted the dog for saving his life and he was going to try to get him some meat when he got to Colorado.

The dog served him faithfully for many years.

Vincent Mayde, (age 12),
Roslyn, Wash.

Little Falls, N. Y.

I always read the stories that are in the paper for children. I go to St. Mary's School and I am in the fourth grade. We have lots of fun playing in the snow. We make snow men and snow forts, and slide down the hill. They won't let us to ride on the road anymore, on account of the automobiles. I will tell you why:

One Sunday night there was four boys, who went out sliding down the hill. They hitched their sledges together to make a pair of bobs. They were sliding and a man ran into them. There was a car parked on the side of the road in front of the car that ran over the boys. The boys were going so fast that they ran right into the car. The boys were killed instantly. It wasn't man's fault at all. I hope this will be a warning for the boys and girls to be careful of the automobiles when out sliding.

I don't want to write to long a letter, because I am afraid it will go in the waste basket.

Rose Pechkay, (age 9),
Lodge No. 53.

FIRST LUCK, THEN RADIO

My, such luck, it couldn't come to me any easier or better than the day I marched home from the meeting with three dollars in my pocket. Where do you suppose I got it, and how?

Why, most certainly at the Lorain Slovenian National Home, for writing a contribution for November issue of the "Nova Doba."

My! I went way off the track, didn't I, well just listen to the rest of this story.

Monday I stopped at the 5 and 10-cents store and bought the other parts needed to finish my Radio.

Working that evening and Tuesday, I finally had it finished and ready to listen in on Wednesday.

Wednesday we tried to get a station, having a little trouble, we finally had it working. All thought it was wonderful.

New Years Day it tickled my father very much, when he heard some one from WEAF New York, wishing all a Happy New Year.

Weeks later I got Valentine Turk, accompanied by a banjo from WJAY, Cleveland. About two minutes later my father had the receivers on his ears. This pleased him so much, that he waited until the end without eating supper.

The Radio is still doing fine service and hope it will always.

P. S. Come on, boys and girls, get out your pen and ink, and start writing. I don't mean weeks later, but right now. Think up something, put it down, and the first thing you know, you have it. Don't wait, but have it ready for the March issue.

Mike Matyazic Tomazin, (14)
Lodge No. 6.

LEARNING TO SKATE

Here I was on the ice for the first time. Not knowing how to skate, I was very anxious to learn.

First I took one step and down I fell. I did not hurt myself this time, for I had my mind on skating.

I stood and made an effort to try again. One foot went one way and the other foot in the other direction. I fell down and I surely hurt myself this time. Again I got up, I seemed to have my balance. Now that I had my balance I wanted to go a little faster. I gave myself a good push and pretty soon I went glidding across the ice.. I was coming to the end of the rink and going so fast, I could not stop myself. I stumbled and fell very hard. No more did I want to fall like this. My head felt sore. And to my surprise, I felt a big bump. I assure you that there will be no more bumbs, beca[use] I have learned from that [ex]perience how to skate.

Mary Stalcar, (age 12)
Ely, Mi[nn.]

THE SNOW

Sunday morning, when [I] awoke, I was surprised to [see] that the snow was so deep. [I] went outside and saw that [the] fence posts had dainty wh[ite] caps. The clothes lines w[ere] heaped with snow. The tr[ees] had the most beautiful [lace] work. It seems to me as tho[ugh] I was walking through fa[iry] land. I was surprised to [see] these mysterious sights. [But] in all I think the day was ve[ry] exquisite.

Mary Fink
Ely, Mi[nn.]

BIRDS HAVE WINTER HOTELS

(Continued from page 3)

composed of the chick-fe[ed] used by poultrymen for [the] nurture of baby chickens. [Al]most all types of sparrow [are] attracted by millet seed a[nd] the same ration is effective [in] the case of horned larks. T[he] evening grosbeak, one of [the] most pictorial winter visit[ors] is inclined to be fastidious. T[he] bird prefers the pits of w[ild] cherries or choke cherries, [or] the seed of the box elder, [but] in the absence of these thi[ngs] he thrives on sunflower se[eds] and the seeds of flowering d[og]wood, locusts and maples. T[he] pine grosbeak wants bits [of] apple with the seed of [the] hemp plant and sunflow[er] mixed with honeysuckle b[er]ries.

Some of the items of da[ily] diet preferred by the ordin[ary] birds are as follows:

Mockingbirds: Hard-boi[led] eggs, boiled rice, cracked w[al]nuts and a dessert compo[sed] of chopped figs.

Goldfinches: The seeds [of] cosmos plants and sunflowe[rs].

Snow bunting: Chaff a[nd] millet seed.

Bluejays: Corn, chestnu[ts,] sunflower seeds and suet.

Crossbills: Salt pork or p[ork] rind.

Chickadees: Suet and f[at] with an especial preference [for] the meats of butternuts.

Nuthatches and woodpe[ck]ers: Meat fats and suet w[ith] a liberal sprinkling of pea[nut] butter or ground peanuts.

Doughnuts Are Liked

In general terms it may [be] said that most of the inse[ct] eating birds prefer dough[nuts] to breadcrumbs during [the] winter period. For the aver[age] visitor the householder [will] find that good use may [be] made of scraps and crum[bs] from the family table, the b[ones] framework of fowls that h[ave] served thier purpose indo[ors,] broken rice, cracked corn, p[op] corn, hominy, rolled o[ats,] squash seeds, the seeds [of] weeds and the cereal gra[sses.] As spring approches, rob[ins] may be lured to the wind[ow] shelf by a display of elderb[er]ries or barberries which h[ave] been in winter storage. [The] robin is also attracted [by] cheese curds or 'Dutch chee[se]' placed on the ground or [on] protruding rocks.

Some people are inclined [to] apply human rules to [the] animal kingdom, and pro[bably] that feeding the birds will t[end] to pauperize the beneficiar[ies] and keep them from work[ing] for a living. The nature lov[er's] answer to this objectio[n is] that a bird never takes cha[nces] when the elements will al[low] him to shift for himself. [The] tendency of a well-beha[ved] bird is to patronize the wi[nter] feeding station only when [the] elements make him depend[ent] on his source of supply. [As] long as the ground is bare, [and] as long as the trees are [free] from ice, there will be [no] boarders at the bird hotel.

(To be continued)

IZ URADA GL. TAJNIKA

RAČUN MED DRUŠTVI IN JEDNOTO

(Odrasli oddelek)

Za mesec januar 1927.

Štev. društ.	Dohodki	Stroški
1	$833.57	$1,256.20
2	523.21	212.00
3	164.75	51.00
4	150.71	
5	229.57	758.00
6	588.09	1,000.00
9	511.52	273.48
11	150.26	1,195.00
12	285.52	113.50
13	110.05	
14	66.35	
15	310.12	88.00
16	293.19	28.00
18	463.14	541.16
20	405.63	123.20
21	372.10	65.00
22	232.74	36.00
25	429.75	197.08
26	679.56	686.00
27	112.88	49.00
28	88.92	186.00
29	224.39	32.00
30	610.34	385.00
31	272.06	112.00
32	108.34	87.00
33	289.30	69.00
35	226.02	
36	644.99	247.00
37	1,078.76	355.50
39	381.70	272.00
40	369.59	66.50
41	90.26	
42	286.39	63.00
43	122.02	1,015.00
44	363.23	125.04
45	475.38	166.00
47	147.38	76.70
49	282.60	73.00
50	157.94	18.00
51	37.26	119.00
52	63.64	28.00
53	308.93	98.50
54	99.46	
55	192.48	
57	229.78	71.00
58	175.39	106.48
60	96.76	
61	196.08	61.00
64	48.02	
66	362.51	108.50
68	131.33	99.00
69	86.52	63.50
70	326.13	27.50
71	471.33	349.00
72	33.07	
75	187.07	187.50
76	90.27	76.00
77	171.23	135.00
78	190.08	1,082.00
79	30.36	
81	94.10	
82	188.28	63.00
83	91.81	51.00
84		133.00
85	222.08	144.96
86	100.97	
87	122.72	605.00
88	154.41	27.00
89	184.22	
90	65.86	31.00
92	141.77	
94	362.97	1,000.00
99	147.95	
100	15.95	
101	118.73	75.36
103	263.08	119.00
104	138.71	
105	182.71	596.33
106	134.87	15.00
107	90.26	87.00
108	178.69	14.52
109	134.01	227.00
110	185.33	73.00
111	102.35	30.50
112	98.04	
114	363.15	107.00
116	122.31	375.00
117	52.29	43.00
118	84.40	
119	53.85	10.00
120	284.34	213.00
121	35.61	31.00
122	312.54	164.00
123		94.00
124	94.71	1,030.00
125	104.83	281.50
126	50.49	29.00
127	34.54	
128	208.40	93.50
129	161.17	35.00
130	42.59	
131	117.95	
132	192.72	68.00
133	161.69	67.00
134	85.41	110.00
135	94.30	141.00
136	102.47	
137	183.39	
138	115.49	
139	71.83	44.00
140	136.08	72.00
141	101.02	
142	78.71	
143	92.44	112.00
144	191.75	26.00
145	115.73	47.00
146	63.30	
147	55.22	
148	65.52	
149	204.35	87.50
150	120.42	71.00
151	62.97	
152	94.36	88.10
153	15.84	
154	189.04	168.00
155	46.96	17.00
156	54.24	
157	33.05	14.00
158	92.07	11.00
159	57.80	
160	100.90	57.00
161	24.23	
162	150.89	
163	55.82	
164	50.27	
165	69.46	
166	73.50	28.00
167	60.99	
168	51.94	
169	42.82	
170	14.43	
171	274.28	82.00
172	44.03	10.00
173	35.12	
174	49.50	
175	56.21	18.00
176	102.52	
177	30.48	
178	21.56	
179	34.34	
Skup.	$26,524.52	$19,770.61

Joseph Pishler, gl. taj.

RAČUN MLADINSKEGA ODDELKA

(Med društvi in jednoto)

Za mesec januar 1927.

Štev. društ.	Dohodki	Stroški
1	$35.10	
2	23.05	
3	3.90	
4	4.65	
5	4.80	
6	19.95	
9	5.75	
11	3.90	
12	7.50	
13	10.80	
15	4.35	
16	12.45	
18	13.65	
20	21.60	
21	6.90	
22	7.10	
25	6.75	
26	35.70	
27	1.80	
28	2.10	
29	18.75	
30	18.15	
31	6.75	
32	2.25	
33	12.30	
35	8.10	
36	28.10	
37	26.25	
39	13.65	
40	10.80	
41	6.45	
42	9.45	
43	4.70	
44	9.45	
45	24.15	
47	1.95	
49	10.05	
50	1.80	
52	1.80	
53	10.35	
54	1.80	
55	9.75	
57	9.15	
58	6.15	
60	3.00	
61	10.95	
64	.45	
66	16.20	
68	7.65	
69	4.20	
70	8.70	
71	13.05	
72	.30	
75	7.20	
76	3.00	
77	3.75	
78	8.55	
79	1.20	
81	4.20	
82	1.35	
83	1.20	
84		
85	5.85	
86	4.95	
87	2.85	
88	1.95	
89	5.25	
92	9.30	
94	17.50	
99	8.70	
101	3.90	
103	4.50	
104	5.10	
105	4.50	
106	5.55	
107	.90	
108	10.85	
109	3.15	
110	9.45	
111	2.70	
112	.90	
114	16.05	168.00
116	9.00	
117	2.40	
118	1.80	
119	3.00	
120	9.60	
121	3.60	
122	13.85	
123		
124	3.00	
125	1.50	
126	2.40	
127	.30	
128	3.45	
129	7.80	
130	3.15	
131	2.25	
132	8.50	
133	2.25	
134	3.00	
135	3.15	
136	4.95	
137	4.05	
138	3.85	
139	1.05	
140	2.70	
141	1.20	
142	5.40	
143	2.40	
144	1.80	
145	2.70	
146	.90	
147	1.50	
148	1.95	
149	7.35	
150	3.45	
151	.75	
152	2.40	
153	.15	
154	4.05	
155	.90	
157	.45	
159	2.85	
160	4.35	
161	1.35	
162	6.25	
163	1.05	
164	.60	
165	1.65	
166	4.65	
167	.90	
168	1.95	
169	1.65	
170	.90	
171	5.55	
172	.75	
173	1.20	
174	3.60	
175	.60	
Skupaj	$880.55	$168.00

Joseph Pishler, gl. tajnik

DOPISI

Gilbert, Minn.

Namenila sem se napisati nekaj vrstic, ker iz naše naselbine se bolj redko kdo oglasi. Kar se tiče dela, je slabo, ker so vsi tukajšni rovi zaprti že par let. Za delom semkaj naj torej nihče ne hodi, ker ga ni druzega kot odmetavati sneg. Tega nam je letos nebo dalo več kot preveč in skoraj slehrno jutro dobimo še svežega. Če nas bo kar naprej tako zasipal, se zna zgoditi, da bomo morali tunele delati, če bomo hoteli priti eden k drugemu.

Kar se društev tiče, smo dobro preskrbljeni. Ženske imamo svoje društvo, moški pa svoje in tako je najbolj prav. Ženske bolj rade agitiramo, če imamo pravico kaj za reči. Naše društvo sv. Ane, št. 133 J. S. K. J. bo priredilo v nedeljo 27. februarja lepo igro v Finski dvorani. Začetek prireditve o pol osmih zvečer. Na programu imamo to pot več lepih in tudi smešnih reči. Najprej bo pozdravni govor, nato pa bodo člani dramatičnega kluba zapeli eno pesem. Potem nastopi gorenjska špela, ki bo vzela slovo od predpusta. Potem se vprizori igra "Ob vojni". To je igra s petjem, v štirih slikah. Po tej igri nastopi mlada, lepa slovenska deklica s planin. Ta prizor se imenuje Planšarica. Na planini bomo videli tudi planinskega pastirja Nacka in njegovega ovčarskega psa. Da bo ta prizor nad vse lep, ni treba še posebej omenjati, saj vsak ve, kaj so lepe gorenjske planine. Po tem prizoru se prične s plesom, ki bo trajal pozno v noč.

Kot lahko vsak izprevili iz navedenega, bo naš program to pot zelo bogat, in se nam obeta veliko zabave samo za 50 centov vstopnine. Člani dramatičnega kluba bodo pri tej priliki pokazali, kaj so zmožni napraviti. Vsa naselbina se že veseli, da bomo imeli na pustno nedeljo zelo lepo in prijetno zabavo. Saj se bomo potem vseh štirideset dni posta imeli čas kislo držati.

Da ne pozabim povedati: člani dramatičnega kluba so za to priliko naročili originalno Špelo naravnost z Gorenjskega. Baje se vozi preko Atlantika na posebni barki. (Morda na tisti kot svoječasno romunska kraljica! Op urednika). Biti mora zelo lepa, ker jo člani kluba tako častijo. Sicer se postrani nekaj muzajo ti navihanci, nekaj kuhajo, pa nečejo izdati. Po strani sem slišala, da imajo fanta izbranega zanjo. (Pa vsaj ne Kurenta! Radovednost urednika). Kar malo se bojim, da se bo treba preveč smejati. Za vsak slučaj prinesite seboj rutice!

Vabim torej vse člane in članice J. S. K. Jednote in vse ostale rojake in rojakinje od blizu in daleč, da nas pridejo pogledat v Finsko dvorano na pustno nedeljo zvečer. Zabavali se bodo in ob enem bodo pomagali naši društveni blagajni, katero je treba nekoliko pokrepčati, ker je začela zadnje čase prav sumljivo pokašljevati. Hudo bi bilo za nas članice, če bi se je prijela sušica. Kadar bodo rojaki in rojakinje v drugih naselbinah kaj podobnega priredili, prišle bomo me vam na pomoč, kar smo dosedaj še vedno storile.

Torej nihče naj ne prezre tega vabila in na veselo svidenje na pustno nedeljo zvečer 27. februarja v Finski dvorani na Gilbertu! — Sestrski pozdrav vsem članom in članicam JSKJ in sploh vsem rojakom po širni Ameriki, od zasneženih minnesotskih brez do californijskih palm!

Angela Vrbič,
tajnica dr. št. 133 JSKJ.

Joliet, Ill.

Nesreča nikoli ne počiva. Na 19. januarja o polu dveh ponoči je izbruhnil požar pri J. Jakovčiču na 1225 Summit St. Zgorela je hiša in sploh vse, tako, da so si rešili komaj golo življenje; da je zamudila 15 minut, zgorela bi bila še družina. Dne 2. februarja se je rojak Jos. Novina podal zdrav in nič hudega sluteč na delo, pa ga je zadela nesreča na potu. Pridrvel je avtomobil in ga s tako silo podrl na tla, da je revež v par minutah izdihnil. — Malo prej se je moral rojak Rudolf Povšek podati na operacijo, katere pa ni povoljno prestal in nas je dne 4. februarja za vedno zapustil.

Za delom ne svetujem nikomur hoditi v Joliet, ker se dela le bolj slabo, večinoma po štiri dni na teden. Dosti ljudi je tudi brez dela. — Miklavž je menda pozabil oddati darilo družini Ant. Železnika, na 1415 Clement St., zato je poslal nazaj štorkljo s čvrstim dečkom.

Naj omenim še nekoliko naše društvo Sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ. To društvo zelo lepo napreduje in skoraj ne mine seja, da ne bi pristopilo nekaj novih članov. Lahko smo ponosni na naš društveni odbor. Posebno zasluži pohvalo društveni predsednik J. Živetz st., ki društvo vzorno vodi in se zanima za rast in napredek istega. Njegove noge niso nikoli preveč trudne, kadar gre za pridobivati nove člane. Vse priznanje zasluži pa tudi naš tajnik J. Živetz ml., ki skrbi, da vlada pri društvu točnost in red. Poleg tega pa dostikrat pozno v noč piše za Novo Dobo novice iz jolietske naselbine. Posledica tega je neprestana rast pri društvu.

Pri tej priliki naj še pozovem tiste tukajšne rojake, ki še ne spadajo k nobenemu društvu, da se pridružijo nam. Pridite tudi mladeniči in dekleta; zagotovim vam, da vam bo ugajalo v našem društvu. In člani, ki še nimajo svojih otrok zavarovanih, naj bi jih nemudoma vpisali v mladinski oddelek. Naprej za društvo sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ in naprej za našo vzorno J. S. K. Jednoto!

Jos. Resetič,
član dr. št. 66 JSKJ

La Salle, Ill.

To leto bo minilo deset let, odkar so nekateri tukajšni rojaki, upoštevajoč potrebo naprednega in demokratičnega društva v naselbini, ustanovili društvo "Danica", št. 124 J. S. K. Jednote. Skoro vsako društvo obhaja 10, 20 ali 25 letnico, zato bi bilo umestno in priporočljivo, da tudi mi kaj priredimo v proslavo desetletnice društva Danica.

Vse člane in članice torej vljudno vabim, da se zanesljivo udeleže prihodnje seje, ki se vrši v nedeljo 20. februarja ob dveh popoldne v Slovenskem Domu. Na dotični seji se bomo o tem pogovorili in lahko vse potrebno ukrenili.

Z bratskim pozdravom
Frank Martinjak,
tajnik dr. Danica, št. 124 JSKJ

Rockdale, Ill.

Prosim malo prostora v našem glasilu Nova Doba, da se tem potom skupno zahvalim vsem prijateljicam in prijateljem, ki so mi priredili "surprise party" za moj rojstni dan 5. februarja. Preveč jih je, da bi se zamogla zahvaliti vsakemu in vsaki posebej. Tako sem bila iznenadena, ko sem stopila v hišo in so me prijateljice in prijatelji pozdravili z glasnim vzklikom! Kar obstala sem iznenadenja in veselja. Miza je bila obložena z različnimi dobrotami, med katerimi ni manjkalo tudi mokrih, poleg tega pa so me čakala še darila. Potem je naš muzikant rezal vesele poskočnice kar do jutra. Sploh smo se imeli tako prijetno, da ne bom tako zlepa pozabila. Vsem prirediteljem zabave se prav iskreno zahvaljujem, posebno pa še Mrs. Jagodnik in Mrs. Gutnik za ves trud. Kadar zopet kje priredite kaj takega, ne pozabite tudi mene povabiti!

Margareta Muha,
članica dr. št. 92 JSKJ.

Barberton, O.

Društvo sv. Martina, št. 44 JSKJ je na zadnji seji sklenilo, da priredi dne 29. maja svoj prvi pomladni piknik. Kolikor je meni znano, bo to prva prireditev v prosti naravi letošnjo sezono. Prostora za piknik še nismo dobili. Rojak Šega, na katerega farmi so se dosedaj vršile večinoma vse take prireditve, pravi, da če se ne bo kaj premislil, ne bo več prostora dal v najem za take stvari. Dotična okolica je že zelo obljudena, ali po mojem mnenju je omenjeni prostor še vedno najbolj pripraven za take zabave, zato upam, da se bo premislil.

Tem potom so prošeni vsi društveni člani, da se zavzamejo za to prireditev. Čisti dobiček prireditve je namenjen društveni blagajni, zato je dolžnost vsakega člana, da se zabave udeleži. Vljudno so vabljena tudi druga društva in posamezni rojaki iz Barbertona in bližnjih naselbin, da se te prireditve v kolikor mogoče velikem številu udeleže. Ob priliki jim bomo mi vrnili z obiskom njihovih zabav.

Do tukajšnih društev imam še eno prošnjo, in to je, da bi ne prirejala svojih zabav na omenjeni dan. S tem bi napravila škodo nele nam, ampak tudi samim sebi. Torej, če nam bo sreča mila in vremenski bogovi naklonjeni, na svidenje! Kje da se vidimo dne 29. maja, bo pravočasno poročano v našem glasilu, in sicer kakor hitro dobimo prostor.

Zdaj moram pa zopet prositi in opozarjati člane našega društva, da bolj redno plačujejo svoje asesmente. Delo društvenih uradnikov je zelo otežkočeno, če se članstvo ne potrudi in plača svoje prispevke zadni čas na društveni seji. Naše seje se vrše vsako četrto nedeljo v mesecu, torej je že zadnji čas, da se asesment odpošlje na Jednoto precej v pondeljek po seji. Denar jemati iz blagajne in člane zakladati je pa novim uradnikom zelo teško, posebno če članstvo ne poznajo. Člana suspendirati je pa še težje, kajti temu sledijo vsakovrstni očitki, in veli kokrat tak član tudi odstopi. Napeti pa moramo vse sile, da se take reči ne bodo preveč pogosto dogajale. Če član odstopi, je izgubljen. Zgubo ima društvo in Jednota. Tega so po mnenju nekaterih krivi društveni uradniki, kar pa ni res. Resnico pa govorim če povem, da blagostanje, dobrobit in napredek društev in Jednote leži v članstvu samem. Uradniki smo le služabniki istega.

Joseph Hiti,
tajnik dr. št. 44 JSKJ.

New Duluth, Minn.

Na zadnji mesečni seji društva sv. Srca Jezusa, št. 128 JSKJ je bilo sklenjeno, da se za v bodoče seje prestavijo s tretje nedelje na TRETJI PETEK v mesecu. Torej v prihodnje se vrše redne mesečne seje vsaki tretji petek v mesecu o pol osmih (7:30) zvečer. Dalje je bilo sklenjeno, da vsak član, ki se zaporedoma treh sej ne udeleži, plača 50 centov v društveno blagajno, ali pa se ga za en mesec suspendira. Tudi opozarjam člane, da je bilo sklenjeno na decemberski seji, da kdor se ne bo udeležil januarske seje, plača 50 centov v blagajno; izvzeti so bolniki in tisti, ki so morali delati.

Na zadnji seji je bilo tudi sklenjeno, da je za šest mesecev, to je do julija prosta društvena pristopnina za nove člane. Ker je letos tudi za Jednoto prosta pristopnina, vsak kandidat zdaj lahko s prav malimi stroški pride v naše društvo. Torej rojaki, Slovenci in Hrvati, poslužite se ugodne prilike, ako še niste člani J. S. K. Jednote, in vstopite v naše društvo. Čas za pristop je, dokler ste zdravi in mladi; ko boste stari in bolehni, vas ne bodo hoteli v nobeno organizacijo.

Z bratskim pozdravom
Anton Chernich,
tajnik dr. št. 128 JSKJ.

So. Omaha, Neb.

Želim dobiti nekoliko prostora v našem glasilu Nova Doma, ker se malokdaj sliši iz naše naselbine, se pa jaz oglasim s par vrstami. Kar se tiče delavskih razmer, jih ne bom opisoval, ker so prilično take kot v drugih naselbinah, namreč slabe. Kar se pa tiče napredka na društvenem polju pa se ne moremo pritoževati, kljub slabim delavskim razmeram. Imamo tri podporna društva, namreč dr. sv. Cirila in Meoda, spadajoče h KSKJ, društvo Napredek, spadajoče k SNPJ in društvo sv. Štefana, št. 11, spadajoče k J. S. K. Jednoti, katero je največje in najbolj uspešno v tej naselbini. Nihče torej nima vzroka, da ne bi spadal k enemu ali drugemu društvu. Kdor se ne strinja z načeli ene organizacije, lahko pristopi k društvu druge. Kljub temu pa se dobe še tukaj rojaki, ki ne pripadajo nobeni podporni organizaciji.

Pred nekako šestimi meseci smo ustanovili slovensko dramatično društvo Triglav, a dozdaj smo imeli še samo dve predstavi, in še tisti z bolj slabim uspehom. Za slabi napredek na kulturnem polju bi lahko navedel več vzrokov. Prvi vzrok je to, ker nas je premalo Slovencev v tej naselbini; drugi vzrok je, ker smo raztreseni po vsej okolici; tretji vzrok pa je to, da je premalo sloge med nami. K vsemu temu pridejo pa še slabe delavske razmere. A kljub temu bi zamogli bolj napredovati na društvenem in kulturnem polju, če bi bilo med nami več zanimanja za dobrobit narode v obče. Treba je vedeti, da bomo bolje napredovali pri podpornih organizacijah in v vsakem oziru, če bomo vneti za povzdigo kulture. Kulturna društva so nam ravno tako potrebna kot podporna, ker prva gladijo in pripravljajo pot drugim. Ako se tuintam pripeti kakšna majhna neprilika se ne smemo takoj ustrašiti. To bo prešlo, samo, da se v bratstvu in prijateljstvu lotimo dela, in uspeh bo sledil. Izogibljimo se osebne zavisti in preziranja, ker to povzroča največ škode bodisi v podpornih ali kulturnih organizacijah.

Bratje in sestre, mnogo moremo izvršiti, samo če hočemo. Na delo torej v bratski slogi in ljubezni. Vse zapreke bodo premagane in gotovi uspehi nas čakajo. — V soboto 26. februarja bo hrvatsko društvo sv. Petar i Pavao HBZ priredilo zabavo s predstavo. Začetek prireditve o pol osmih zvečer. Ker sem tudi podpisani član omenjenega društva, vljudno vabim vse tukajšne Slovence in Hrvate, da se prireditve udeleže. Kadar bomo mi imeli kakšno prireditev, bomo pa tudi lahko pričakovali podporo od bratskih hrvatskih društev. — K zaključku pozdravljam vse bobrate in sosestre širom U. S. A., naši vzorni J. S. K. Jednoti pa želim kar največjega naredka v vseh ozirih.

J. Rudolf.

Pittsburgh, Pa.

Članom društva sv. Štefana, št. 26 JSKJ tem potom naznanjam, da se bo meseca februarja pobirala poleg običajnega društvenega asesmenta tudi članarina Slovenskega Doma za leto 1927. Članarina za vsakega moškega člana znaša 50 centov in vsak član dobi člansko karto. Prosim, da članstvo to vpošteva. Dalje prosim člane, da plačajo svoj asesment do 23. v mesecu. (Na glavni letni seji je bilo sklenjeno, da mora biti asesment plačan do 23. v mesecu). Kdor ne bo plačal do omenjenega dne, se bo sam suspendiral. Vsak član, ki je suspendiran, ni deležen en mesec do bolniške podpore. Založil pa jaz ne bom za nobenega, ker vsako leto kateri ODNESE tajniku, kar je založil zanj. Toliko vam v prijazno naznanje. — Pozdrav!

Joseph Pogačar,
tajnik dr. št. 26 JSKJ.

Aurora, Ill.

Tem potom vabimo cenjeno občinstvo na letno maškaradno veselico, katero priredi društvo sv. Jerneja, št. 81 JSKJ v svoji lastni dvorani na vogalu Aurora in Hankes Ave., v soboto zvečer 19. februarja. Začetek ob 7:30 zvečer. Obhod mask (grand march) ob 10. uri. Za maske imamo pripravljena jako fina darila, oziroma nagrade, in vam ne bo žal, če pridete maskirani. Pripomniti pa je treba, čim finejše boste oblečeni, ali maskirani, več prilike boste imeli za dobiti prvo nagrado. Posebno vabimo tukajšno slovensko mladino, da

(Dalje na 6. strani)

L. N. TOLSTOJ

HADŽI-MURAT

Poslovenil Vladimir Levstik

Sado in Hadži-Murat sta molčala ves čas, ko sta ženski, tiho stopaje v mehkih rdečih opankih brez podplatov, razpostavljali pred gostoma prinešene jedi. Eldar je upiral jarčje oči v svoje prekrižane noge in sedel nepremično kakor kip, dokler sta bili ženski v koči. Šele ko sta odšli in so njiju mehki koraki povsem utihnili za vrati, se je Eldar oddehnil. Hadži-Murat pa je vzel iz svojega redenika naboj, izdrl kroglo, s katero je bil zataknjen, in potegnil iz njega papirnat svitek.

"Pismo za sina," je dejal, kažoč ga Sadu.

"Kam odgovor?" je vprašal Sado.

"Tebi, a ti ga pošlješ meni."

"Se zgodi," je rekel Sado in vteknil pismo v redenik svoje lastne čerkeske. Nato je vzel vrč v roke ter primeknil umivalnik k Hadžiju-Muratu. Hadži-Murat si je zavihal rokave bešmeta na mišičastih, od zapestja kvišku belik rokah in jih nastavil curku hladne, prozorne vode, ki jo je ulival Sado iz vrča. Ko si je otrl roke s čisto, hrapavo brisačo, se je spravil k jedi. Tako je storil tudi Eldar. Dočim sta gosta jedla, je sedel Sado nasproti in se večkrat zahvalil za poset. Deček, ki je sedel pri vratih in ves čas ni odvrnil svojih svetlih črnih oči od Hadžija-Murata, se je smehljal ,kakor bi hotel s svojim smehljajem potrditi očetove besede.

Hadži-Murat, dasi ni zaužil že dvajset štiri ure niti grižljaja, je pojedel vendar le malce kruha in sira; nato je potegnil izpod kinžala nožič, nabral nanj medu in ga namazal na kruh.

"Naš med je dober. Letošnje leto je res pravo medno leto; mnogo ga je in dobrega," je rekel starec, očividno zadovoljen, ker je jedel Hadži-Murat njegov med.

"Hvala," je dejal Hadži-Murt in se odmeknil od jedi. Eldar bi bil rad še jedel, a storil je po gospodarjevem zgledu, odmeknil se od mize ter podal Hadžiju-Muratu umivalnik in vrč.

Sado je vedel, da tvega življenje, ker je sprejel Hadžija-Murata, zakaj po Šamilovem sporu s Hadžijem-Muratom je bilo razglašeno vsem prebivalcem Čečnje, da ne smejo dajati Hadžiju-Muratu zavetja. Vedel je, da lehko vaščani vsako minuto zvedo o prisotnosti Hadžija-Murata v njegovem domu in zahtevajo, naj ga izroči. Ali Sada to ne le ni motilo, še veselilo ga je. Sado si je štel v dolžnost braniti gosta, če bi ga tudi stalo življenje; radoval se je samega sebe in bil ponosen nase, da ravna tako, kakor se spodobi.

"Dokler si pod mojo streho in mi je glava na ramenu, ti ne stori nihče ničesar," je ponovil Hadžiju-Muratu.

Hadži-Murat mu je pogledal v bleščeče oči; videč, da govori resnico, je odgovoril z nekam slovesnim glasom:

"Naj ti bo dana radost in dolgo življenje."

Sado je molče prekrižal roke na prsih v znak hvaležnosti za dobro besedo.

Ko je zaprl oknice in pripravil dračje v komnu, je stopil Sado nenavadno vesele in razigrane volje iz gostinske sobe v tisti konec koče, kjer je živela vsa njegova dodbina. Ženski še nista spali; govorili sta o nevarnih prišlecih, ki sta nočevala v gostinski sobi.

II.

Prav tisto noč so stopili v vnanji trdnjavi Vozdvi-ženski do petnajst vrst od aula, v katerem je nočeval Hadži-Murat, trije vojniki s podoficirjem skozi šahgirinska vrata. Vojniki so bili v kratkih kožuhih in visokih janjčjih kučmah, s plašči povitimi preko ramen in obuti v visoke nadkolenske škornje—kakor so pač tedaj hodili kavkaški vojniki. S puškami na ramah so šli od kraja po cesti, čez petsto korakov pa so zavili z nje, šumastili kakih dvajset korakov s škornji po suhem listju na desno in se ustavili pri polomljeni platani, koje črno deblo se je videlo tudi v temi. K tej platani so navadno postavljali tajno stražo.

Jasne zvezde, ki so se zdele, da bežijo med vrhovjem dreves, dokler so korakali vojniki po gozdu, so zdaj obstale, bleščeč se živo izza ogoljenega vejevja.

"Hvala Bogu," je rekel suho podoficir Panov in snel dolgo puško z nasajenim bajonetom z ramena ter jo prislonil k deblu, da je zarožljala. Trije vojniki so storili enako.

"Saj jo imam," je srdito zarenčal Panov. "Izgubil sem jo . . . ali sem jo pozabil, ali pa mi je gredoč skočila iz žepa."

"Česa iščeš?" je vprašal eden izmed vojnikov s svežim veselim glasom.

"Lulo iščem — vrag si ga vedi, kam je izginila."

"A cev je cela?" je vprašal sveži glas.

"Cev? Evo je."

"Kar iz tal ne maraš?"

"Kako neki!"

"To se brž naredi."

Pušiti na tajni straži je bilo prepovedano, a tukaj je bila bolj prednja nego tajna straža; postavljali so jo, da gorci ne bi mogli neopaženo pripeljati topa in streljati na trdnjavo, kakor se je dogajalo prej. Panovu se ni zdelo potreba, da bi si odrekel kajo, in sprejel je ponudbo veselega vojnika. Veseli vojnik je vzel iz žepa nožič in jel kopati v zemljo. Ko je izgrebel jamico, jo je ogladil, pričvrstil k nji cevko, naložil v jamico tobaka, potlačil ga in lula je bila gotova. Žveplenka je vzplamtela in za trenutek obsijala koščeno lice vojnika, ki je ležal na tleh. V cevi je zagrgralo in Panov je začutil prijetni vonj tlečega tobaka.

"Vleče?" je dejal, spravljaje se na noge.

"Kako pa!"

"To vam je,dečko, Avdjev; prebrisana glava! Nu, daj da vidim."

Avdjev se je prevalil na stran, izpuščaje dim iz ust, in odstopil mesto Panovu.

Panov je legel na trebuh, obirisal cevko z rokavom in začel vleči.

Ko so se vojniki napušili, se je razvil pogovor.

"Kaj pravijo, da je kapetan spet posegel v kaso; zaigral se je, viš!" je rekel eden izmed vojnikov z lenim glasom.

"Dober oficir je, to je znana stvar," je potrdil Avdjev.

(Dalje prihodnjič)

IZ DOMOVINE

Na grški univerzi v Solunu je bila te dni otvorjena stolica za srbski jezik, ki je poverjena grškemu slavistu prof. Laskarišu, ki je študiral ne beograjski univerzi. Mladi grški slavist se je posvetil ponajveč izučavanju bizantinske in srbske zgodovine kakor tudi političnih in kulturnih razmer in odnošajev Bizancije in Srbije v srednjem veku. Nedavno je izdal obširno delo "Binzantinske princese v srednjeveški Srbiji".

Osemnajst letošnjih nabornikov je stalo pred sodiščem v Gorici, ker so nosili na poti k naboru v gumnicah koščke makaronov. Obsodba je ostra: vsak nabornik bo sedel mesec dni v ječi.

Da je slovensko petje prepovedano, o tem ste že slišali. Pa tega še ne, da je za slovensko petje določena tudi kazen. Le pojdi v goriško okolico, pa zapij: "Adijo, pa zdrava ostani!" — prišel bo črn možic prijel te bo trdo in te odpeljal To še ne bo zadosti. Ozmerjan boš lahko in tudi tepen. Tudi to še ne bo dovolj. Ko boš preležal eno noč zaprt, boš plačal 70 lir kazni, ker si pel.

Neko društvo je bilo kaznovano na 140 lir kazni, ker je razpošiljalo slovenska vabila In vendar po zakonu ni prepovedano ne slovensko peti in ne razpošiljati slovenska vabila. Da ni zakonitosti — pa tudi ne smemo reči.

Oblasti so razpustile slovensko mladinsko društvo "Kres" v Štorjah pri Sežani. Orožniki so prišli v društvene prostore, publicirali prefektov dekret o razpusti ter zaplenili vse poslovne knjige, pečat društva in društveno knjižnico, ki je štela kakih 170 leposlovnih knjig. Društvo se ne sme obnoviti.

Ameriški listi poročajo, da se je nekemu našemu emigrantu v Seattlu posrečilo izgotoviti izredno dragoceno violino, ki glede tona prav nič ne zaostaja za slavnimi Stradivarievimi violinami. Graditelj te violine je Nikola Vasić, rodom z Zvonika v Bosni. Odkril ga je znani virtuoz Elman.

Zveza srednjeameriških republik.

Senator Shipstead iz Minnesote je v nekem govoru izjavil, da bi predsednik Coolidge moral povabiti zastopnike republik Costa Rica, Salvador, Guatemala, Honduras in Nicaragua na konferenco v Washington, kjer naj bi se stvorila zveza srednjeameriških republik. To bi pomagalo k mirnemu razvoju dotičnih držav, obenem pa bi jim bilo dokaz, da jim Združene države dobro žele in ne zasledujejo kakšnih sebičnih ciljev.

Amerika se ne pridruži svetovnemu razsodišču.

Nekatere evropske velevlasti niso hotele pristati na pogoje ameriškega senata, pod katerimi bi se Združene države pridružile svetovnemu razsodišču, in tako ostane vse pri starem. Amerika ostane izven Lige narodov in izven svetovnega razsodišča.

DOPISI.

(Nadaljevanje iz 5. strani)

nas mnogoštevilno poseti na omenjeni večer; in čim več jih bo v maskah, večje bo veselje in zabava.

Zabave bo za vse dovolj. Za srbeče pete bodo igrali slovenski fantje iz Jolieta (Rud. Diechmanov orkester), kar se tiče pa prigrizka, ga bo preskrbel naš slovenski grocer in mesar Jery Verbic. Imamo tudi nekaj californijskih kapljic, s katerimi se bomo polagoma krepčali. Torej, pridite mnogoštevilno, maskirani ali nemaskirani, za vse bo dosti zabave in užitka. Na veselo svidenje 19. februarja zvečer.

Za društvo sv. Jerneja, št. 81 J. S. K. Jednote:

Anton A. Verbic, tajnik

Pittsburgh, Pa.

Večkrat čitamo v listih, kako se organizirajo med nami razni klubi in društva, tako smo storili tudi mi in ustanovili "Mladinski Dramatični Klub," katerega tvori izključno le naša mladina. Ta klub bi prirejal naše lepe slovenske igre, včasih pa tudi kako angleško igro za spremembo.

Že na prvi seji smo sklenili, da vprizorimo našo prvo igro dne 20. februarja t. l. v Slovenskem Domu, in sicer igro "Stari in mladi,' ki je bila igrana po vseh večjih naselbinah v Ameriki. Igra je zelo zanimiva, prava slika ljudskega življenja, v štirih dejanjih.

Kakor omenjeno, je to naša prva prireditev, na katero vabimo vse naše rojake, še prav posebno pa našo mladino, da nam gre na roko, ker so take prireditve zvezane z velikim trudom. Začetek točno ob pol osmih zvečer. Med dejanji se vrše še druge zabavne točke, tako da boste vsi zadovoljni, da ste nas posetili.

Louis Kompare jr.,
5631 Carnegie St.

New York, N. Y.

Vabilo na družinski večer, katerega priredi v prid društvene blagajne slovensko podporno društvo Orel, št. 90 J. S. K. Jednote, v soboto, dne 19. februarja, 1927, v društveni dvorani na 62 St. Marks Place, New York City.

Prosta zabava, srečolov itd.

Vsi newyorški in brooklynski Slovenci ste uljudno vabljeni na to prireditev.

Začetek ob sedmi uri zvečer.

Za mnogobrojno udeležbo se najuljudneje priporoča,

Odbor.

Tem potom se tudi naznanja sklep zadnje letne seje, da se člana ali članico čaka radi asesmenta prvi mesec; drugi mesec se ga (jo) opomni pred sejo, da poravna. Ako ne poravna drugi mesec na seji, ali pošlje se ga (jo) suspendira.

Kateri član ali članica se ne udeleži omenjene zabave, brez vzroka, plača v društveno blagajno en dolar.

Z bratskim pozdravom,
Valentin Orehek, tajnik.

Lorain, O.

"Glej ga no hudimana," sem rekel samemu sebi, "pa imajo te nekaj prav, ko me kličejo po imenu ptiča, ki je z mojim imenom nekaj v sorodstvu: že zopet sem se premufal." Pa ne, da bi mi ostala tista selitev v krvi še od 12. leta naprej, ko sem prvič vrgel culo čez rame ter bežal pred "polentarji" na Kranjsko in s Kranjskega zopet na Primorsko itd., dokler jo nisem pobral kar čez morje v obljubljeno deželo Ameriko. Pa zopet to ne gre skupaj, kajti moje ime nima nič opravka z lastovicami, divjimi racami, in gosmi ter drugimi takimi ptiči selivci. Kajti eno tako, ki je bolj mojemu imenskemu sorodniku v sorodstvu, je moj oče meseca decembra ustrelil mesto zajca, ne vem, kako da jo je videl, kajti po mojem mnenju zajci ne letajo po tleh.

Pa naj bo kakor hoče, domov je pa le prinesel pravo severno sovo. No, pa ravno preje sem trdil, da ne spadam med ptice selivke. Zlomka, sem že vse skupaj zapletel. Kako pa je ona sova prifrfrala dol od severa?

Vsem članom društva sv. Alojzija, št. 6 J. S. K. Jednote naznanjam, da moj sedanji naslov je 1688 E. 33rd St. Asesment pobiram vsakega 24. in 25. v mesecu; želim pa od članov, da mi ne nosijo plačevat pred sejo, ampak po seji do šeste ure zvečer.

Kot vam že znano, bo tudi letos priredilo društvo sv. Alojzija maškaradno veselico na predpustno soboto, to je 26. februarja v Slovenskem Narodnem Domu. Za plesaželjne je Mike Tomažin obljubil, da bo že on skrbel z njegovim orkestrom, razna okrepčila in prigrizke se bo dobilo v mali dvorani.

Sedaj pa glej, čitaj in poslušaj: Nagrade, nagrade! Ako se lepo napraviš v maškaro, si gotov, da dobiš prvo nagrado. Drugo nagrado dobi najgrša, in tretjo druga najlepša. Pri plesih pa si deležen kar treh nagrad, ako si zmožen, da prekosiš ostale pri valčku, polki in fox trotu. Člani in članice, sedaj pa na vas apeliram, da se zagotovo udeležite omenjene veselice, zraven pa pripeljite seboj prijatelje in znance, da bo dvorana polna, nabita, kajti več ko nas bo, bolj se bomo zabavali in s tem tudi pridobili kakšnega novega člana ali članico. — Pozdrav!

Max Kragely,
1688 E. 33rd St., Lorain, O.

Chicago, Ill

Člane in članice društva Zvon, št. 70 JSKJ pozivljam, da se udeleže mesečne seje v kar največjem številu, ker bo na dnevnem redu par zelo važnih točk, katere bo treba rešiti. Želeti je tudi od vseh, da pridno agitirajo za društvo kajti iz zapisnika letne seje gl. odbora JSKJ je razvidno, da imamo za letos isto ali še boljšo priliko za pridobivanje novih članov kot lani. Vsaki član in članica naj pomni, da stori dobro delo za organizacijo, ako ji pridobi le enega novega člana v letu 1927. Ne glejte in ne čakajte kaj bo storil odbor; društveni odbor bo že storil svoje, vas vse pa veže sveta dolžnost, da isto storite, ker imate iste pravice kot odbor. Društveni odbor je le toliko več, da imate včasi več prilike mahati po njem.

Kot vam je znano, je naše društvo član organizacije vlovenskih društev, katera namerava zgraditi Slovenski Dom v Chicagu. V to svrho priredi ta organizacija dne 12. marca 1927 veselico, glede katere bo še o priliki kaj več poročano. Za enkrat vas le opozorim, da pridno posežete po vstopnicah, kajti poleg zabave vam bo dotična vstopnica lahko prinesla avtomobil, če boste srečni.

In še enkrat: ne pozabite vsi priti na sejo 20. februarja!

John Zvezich,
tajnik dr. Zvon, št. 70 JSKJ.

"Ameriška zgodovina"

To je najnovejša slovenska knjiga v Združenih Državah, ki vam na domač, priprost način jasno opiše vso zanimivo ameriško zgodovino od odkritja Amerike pa do danes.

Knjiga ni samo poučna, pač pa tudi skrajno zanimiva. Obsega 244 strani, jo krasi obilica zgodovinskih slik, in **velja samo 75 centov**, s poštnino pa 85 centov. Dobi se pri

"Ameriška Domovina"
Cleveland, Ohio.
6117 St. Clair Ave.

Prvo letošnje
Skupno potovanje v stari kraj
priredimo na francoskem parniku "PARIS," ko odpluje iz New Yorka
NA 23. APRILA 1927

"Paris" je zlasti za tretji razred priznano najboljši parnik. Kakor na dosedanjih skupnih potovanjih se bodo tudi to pot nudile našim potnikom razne posebne ugodnosti in naš zastopnik bo potnike spremljal prav do Ljubljane.

Potniki naj se čim prej prijavijo, zlasti ne-državljani, da jim bomo mogli preskrbeti še pred odhodom povratveno dovoljenje (Permit), na podlagi katerega se bodo lahko nemoteno vrnili nazaj v Ameriko.

Drugo skupno potovanje se vrši istotako na parniku "Paris" in sicer 4. junija.

Razume se, da Vas lahko in radi odpravimo z vsakim drugim parnikom.

Ravno tako se vselej obrnite na nas:
1) kadar ste namenjeni poslati denar v stari kraj;
2) če želite dobiti denar iz starega kraja;
3) ako ste namenjeni dobiti kako osebo v to deželo;
4) kadar rabite kako pooblastilo, izjavo, pogodbo, ali kako drugo notarsko listino, ali če imate kak drug opravek s starim krajem.

SLOVENSKA BANKA
Zakrajšek & Češark
455 W. 42. St. New York, N.Y.

Čistimo, barvamo, popravljamo
NEW YORK Dry CLEANING
I. SMUK, poslovodja
6220 ST. CLAIR AVE.
Pennsylvania 2063.
Pridemo iskat in pripeljemo na dom!

"The Central Co."
ELY, MINN.
Moške in deške obleke in vsakovrstne potrebščine.
Kadar rabite sveže cvetlice, naročite jih pri nas.
Rojaki, tržite v Narodnem Domu!

Vsak dan je najboljši dan za pridobivanje novih članov J. S. K. Jednoti

Imam na zalogi že nad 14 let
LUBASOVE HARMONIKE
vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatične; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglašene.

Imam na zalogi tudi kovčeke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. **Cene harmonikam sem znatno znižal.**

Pišite po cenik na:
ALOIS SKULJ
323 Epsilon Pl., Brooklyn,NY.
Edini zastopnik in založnik LUBASOVIH HARMONIK v Združenih Državah

MOŽKE in ženske krasne najnovejše ure, prstane, diamante, verižice in vso drugo zlatnino. Dalje prave glasne Victor gramofone, cena $17.50 do $1,000; prave slovenske Victor plošče in slovenske in v vseh drugih jezikih PIANO ROLE; zastave in regalije za društva. Pišite po brezplačni cenik, kar želite na vašega sobrata:
IVAN PAJK
24 Main St., Conemaugh, Pennsylvania.

Izšel je
Slovensko Amerikanski Koledar
za leto 1927
CENA 50c
s poštnino vred.
Z naročilom pošljite znamke ali pa moneyorder na
GLAS NARODA,
82 Cortlandt St.,
New York, N. Y.

ANTON ZBAŠNIK
Slovenski Javni Notar
4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.
Izdeluje pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice vsake vrste, oporoke in vse druge v notarski posel spadajoče dokumente, bodisi za Ameriko ali stari kraj. Pišite ali pridite osebno.

MATIJA SKENDER, *Javni Notar*
ZA AMERIKO IN STARI KRAJ
1122 E. OHIO ST. N. S. PITTSBURGH, PA.
Telefon: CEDAR 3472
Izdeluje pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice, oporoke in vse druge v notarsko stroko spadajoče spise.
Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Največja in najstarejša slovenska zlatarska trgovina v Ameriki.
Zlatarske predmete vseh vrst, gramofone, piane in radio vseh cen in izdelkov dobite pri nas.
FRANK ČERNE
6033 St. Clair Ave. in 930 E. 79th St., Cleveland, O.

Vrednost vložne knjižice

V pismih, ki jih prejemamo od strank, opazimo večkrat zagotovilo, da naložе pri nas denar kakorhitro spravijo v to svrho večji znesek skupaj.

Res je, da večji znesek več zaleže, ni pa to pravilen pričetek nalaganja. Dokler imate denar v žepu, v predalu ali mogoče celo v nogavici, je izpostavljen raznim nevarnostmi, zlasti skušnjavi, da ga potrošite brez posebne potrebe.

Če pa naložite denar v sigurni banki, se tej nevarnosti izognete. Vložna knjižica ima poleg drugih tudi to prednost, da Vas lahko obvaruje nepotrebnih izdatkov, ki so Vaša popolna izguba. Naložen denar je pa v slučaju resnične potrebe vrednost, ki se ne da izraziti v številkah.

Vloge od $5.00 naprej obrestujemo po 4% za znesek, ki je vložen prvega dne vsakega meseca. Poleg tega Vam nudi varnost, postrežbo in vse druge ugodnosti domača, po vseh Združenih državah priznana—

Frank Sakser State Bank
82 Cortlandt Street New York, N. Y.